

ספר הזוהר

מהתנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו מוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת יקב

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקו מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש סיון שנת תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מכתב בעל הסולם:

יודעת נאלמנה, שעצמך לא
 היה לזמן האר"י ז"ל עז
 היום הזה, לי שביין את
 שטת האר"י ז"ל, על שורשו
 וכי והנה ברצון העליון
 יתי, צייתי לעיבור נשמת האר"י ז"ל, לא לפני העשי
 הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני ע"מי,
 אלה נחמתי אני אצלמה נפלאה זו, שלא בכה
 בה אצב לעת פטירתו עז היום, ולא אובא אהאריק
 בענין זה לפני שאין צרכי בזה אצבר בנפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

תוכן העניינים

נותן מזון ושובע לכל אומות העולם. טז
 אפילו אם אין אדם אוכל אלא כזית, ומשים לו לאותו
 המאכל עיקר מאכלו, שביעה נקראת. טז
 ברכה זו הנאמרת על השובע, לפי שברכת המזון היא במקום
 שיש בו אכילה ושתיה. יז
 נשמות הצדיקים מתלבשות בגן העדן שלמטה כדמיון שהיו
 בעולם הבא. יז
 ארץ הקדושה היא אמצעית ישוב העולם, וכל שפע טוב וכל
 המזון של כל הישוב יורד שמה מלמעלה. יח
 מי שבשלחנו דואג על קדושת ארץ הקדושה ועל היכל
 המלך שהוא חרב, נחשב עליו כאילו הוא בונה ביתו ובונה
 כל אותן חורבות של בית המקדש. יח
 כוס של ברכה נצרך להשיג בו בעיניו, לפי שכתוב תמיד
 עיני ה' אלהיך בה. יח
 אסור לו לאדם לברך על שלחן ריק, ולפיכך צריך האיש
 לסדר על שלחנו פת לחם אחד או יותר לברך עליו. יט
 מי שמברך להקב"ה מתוך שובע, צריך לכוון לבו ולהשים
 רצונו בשמחה, ולא יהיה נמצא בעצבות אלא שיברך
 בשמחה. כא
 האנשים אין יודעים ואין משגיחים בכבוד רבונם, אשרי
 חלקם של הצדיקים הם העוסקים בתורה. כב
 בניס חיים ומזונות לא בזכות תולה הדבר אלא במזל. כב
 כאשר האדם מכין עצמו לברך להקב"ה בהזמנת הפה ואומר
 הב ונברך, נתתקנת השכינה בהזמנה זו כלפי מעלה לקבל
 ברכות. כג
 מים אחרונים חובה כי לחובה הם שייכים. כד
 ברכות שורות בעולם, והשלחן נשתלם כראוי. כד
 סוד מרכבה הקדושה. כד
 מצוה זו לברך לו להקב"ה על כל מה שאוכל ושותה ונהנה
 בעולם הזה. כה
 מי שמברך להקב"ה מתברך, ונוטל חלקו מאותן הברכות
 קודם כל העולם שלמטה. כה
 על סוד זה כתוב כי מכבדי אכבד, אלה הם המברכים לו
 להקב"ה. כו
 בר"ך הזה נקרא כך בסוד חכמה העליונה שמשפיע למקום
 ההוא על ידי שביל דק אחד שמכניס בו. כו
 הברכות שהאדם מברך להקב"ה יש להן כח לעורר שפע
 ברכות מלמעלה לכל העולמות. כז
 עשרה דברים שצריך האדם להנהיג בשלחן של שבת. כט
 על דרך הסוד שכתוב כי כוס ביד ה', כו"ס מספרו
 אלהיים. כט
 מי שזכה לנשמה מהכוס ההוא צריכה הנשמה להיות טהורה
 בפנים ומבחוץ. ל

כי כל מי ששומר דרכי התורה ועוסק בה, הוא כמי שעוסק
 בהשם הקדוש. ה
 כל מי ששומר דרכי התורה ועוסק בה, הוא כמי שעוסק
 בהשם הקדוש. ה
 כשרואה אדם שהרהורים רעים באים אליו, יעסוק בתורה
 ואז יעברו ממנו. ה
 כשרואה אדם שהרהורים רעים באים אליו, יעסוק בתורה
 ואז יעברו ממנו. ו
 זה המאור כאשר יופיע, יאיר לכל העולמות. ו
 יש מי שמפחד ואינו ידוע ממה הוא מפחד לפי שיש בו
 חטאים. ז
 ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור מאה
 ושמונים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרים
 מתים. ז
 זכאים הם הצדיקים שיודעים להשתמר מחטאותיהם, והם
 מפשפים תמיד במעשיהם. ח
 על צורה זו של אות ה' דרשו מתנה טובה יש לי בבית גנזי
 ושבת שמה. ח
 אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה בראם. ח
 סוד הדבר תוצא הארץ נפש חיה למינה. ט
 לא ילך האדם בגלוי הראש ד' אמות, מה הטעם, לפי
 שהשכינה שורה על ראשו. ט
 כאשר הנשמה חלשה והגוף תקיף הרי הוא שונאו של הקב"ה,
 ואין הקב"ה בוחר בו. ט
 שהשכינה אינה שורה במקום עצב, אלא במקום שיש בו
 שמחה. י
 בשביל זה עושה הקב"ה לזכאי ההוא שיסבול יסורין
 ומכאובים בעולם הזה. יג
 אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שהם זכו לזה להיות
 חברים עמה. יג
 כאשר נכנסו ישראל לארץ נכנסו מהולים עם פריעה. יג
 וארץ ישראל אין שולט בה מלאך ולא ממונה אחר, אלא הוא
 בלבדו. יד
 עיני סעודה. יד
 בנאות דשא יריביני, על מי מנוחות ינהלני, אלו המים של
 מנוחה הנמשכים מהמקום ההוא שנמשך ויוצא מן
 העדן. טו
 רבי אלעזר אמר הרי למדנו שנצרך לו לאדם הרוחץ את ידיו
 ליטול יד ימנית בשמאלית, כדי להשליט הימין על
 השמאל. טו
 פעם אחת ראה רבי שמעון לאיש אחד שנטל ידיו בשיעור
 גדול של מים, ברכו רבי שמעון ואמר מלא ידיו
 מברכותיך. טז
 כמה זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם, ובשביל ישראל

כל עבודה שרוצה האדם לעבוד לפני הקב"ה, צריך להקדים יראה לירא ממנו, ואח"כ יזכה לעשות בשמחה מצות התורה. **מא**

מי שרוצה להתדבק למעלה ברוח הקודש, שהרי במעשה ובדבור וברצון הלב לכוון להמשיכו אליו מלמעלה למטה ולהתדבק באותו ענין. **מה**

מי שמונע תורה ממנה כאילו מונע טוב מן כל העולם... **מו**

רקיע העשירי הוא העיקר. **מו**

ארץ ישראל אין מנהיגה רקיע ולא כח אחר, אלא הקב"ה בלבדו. **מז**

בארץ הקדושה נתתן באופן אחר, קליפה הקשה נשברה למעלה במקום ההוא, ואינה שולטת בו כלל. **מח**

כל אותן הנשמות של שאר האומות הדרים בארץ הקדושה, כשיוצאות מעולם הזה, אינן נתקבלות שם ונדחות לחוץ. **מט**

אשרי חלקו מי שנשמתו יוצאת ברשות הקדושה בפתח ההוא של ארץ הקדושה. **מט**

מהו כחותם, כאותן תפילין של ראש שמביא שבת לכל הגוף, ועל כן תפילין בזרוע על הלב, ובזה נמצא האדם שלם כדמיון שלמעלה. **נ**

בשעה שהאדם מתעטר ומתקדש בהם נעשה שלם ונקרא אחד. **נא**

אמר לו רבי שמעון בוא ואודיעך סוד אחד, ולא ניתנה רשות לגלות מלבד לאותן קדושים עליונים. **נג**

אשרי חלקו מי שיכול להשמר שלא יזכרו עונותיו למעלה ולא ישקיפו עליו להרע. **נג**

סוד ארבע פרשיות. **נג**

אין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן שלא חטאו. **נד**

כשנא לצאת מפתח ביתו פוגע במזוזה, מתחברים עמו ד' מלאכים קדושים ויוצאים עמו מפתח ביתו. **נה**

אמר הקב"ה לישראל, הרבה מקטרוגים מזומנים לנגדכם, תתעמלו בעבודתי ואני אשמור אתכם מבחוץ. **נו**

לכך שדי נרשם מבחוץ כנגד שם הזה, והיה מבפנים שדי מבחוץ שיהיה האדם נשמר מכל הצדדים מבפנים ומבחוץ. **נז**

זה האיש המשים רושם הקדוש לביתו בדברי השם העליון זה נשמר מהכל. **נז**

האדם אינו נשמר אלא בשמירת הקב"ה, שהוא שומרו תמיד ועומד בפתח והאדם בפנים. **נח**

ונשגב ה' לבדו - הוא בלבדו כמו שנאמר ואין עמו אל נכר, לפי שיתבטל כח הטומאה מן העולם, ולא ישאר למעלה ולמטה אלא הקב"ה בלבדו. **נח**

מלא כל הארץ כבודו, כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש. **ל**

ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בשביל שתתברך אשתו שהיא בחינת נפש. **לא**

אבל בסתרי תורה ביארו הרוצה להעשיר יצפין, יתן שלחנו לצפון. **לא**

כי הוא חייך ואורך ימך, כי הוא חייך בעולם הזה, ואורך ימך בעולם הבא. **לא**

והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים. **לא**

ארבעה משמרות הוי הלילה. **לב**

השלחן הוא כנגד השכינה. **לב**

בשבת בכל עניניו צריך להוסיף מחול על הקודש, בין במאכליו ומשתינו, בין בבגדיו, בין בהסבה שלו. **לב**

הברכה אינה שורה אלא על טהרה. **לג**

ידים מזוהמות פסולות לברכה, ועיקר המים לטהר הידים שישרה עליהן י"ד ה' י"ד ה' הם מים של התורה. **לד**

הלכה למשה מסיני ששלוחי מצוה אינן נזוקין. **לד**

יהי חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת. **לד**

לפיכך צריך תלמיד חכם להזמין אצלו למי שיעסוק עמו בדברי תורה. **לה**

על דרך סוד שכל העניים מצד אות ד' הם, שנאמר בה דלותי ולי יהושיע. **לה**

שמ"י עם י"ה הוא שס"ה, זכרי עם ו"ה הוא רמ"ח, ולפיכך דרשו אין עני אלא מן התורה ומן המצות. **לז**

והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים, כי קדוש, זה שמן בושם. **לז**

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה. **לז**

בשלשה צריך כוס. **לח**

משה תיקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן. **לח**

אם ישראל היו נמצאים זכאים באותן ארבעים שנה היה נתבטל אותו צד הטומאה מהעולם. **לח**

אמר רבי שמעון שני לוחות האלה טרם שנברא העולם היו ונתעלו בערב שבת. **לט**

לצד הקדושה עשה מזבח ההוא ואמר, וזו היא הרפואה שהקדים, שאלמלא עשה כך לא נתקיים העולם על קיומו. **לט**

מי שידוע לייחד שם הקדוש כראוי הוא מקיים אומה היחידית בעולם. **מ**

אדם העושה מצוה, הקב"ה משים אותה לפניו להשגיח בה כל יום, להטיב לו בשבילה. **מא**

פרשת עקב

זוהר משפטים (קכג ע"ב)

כי כל מי ששומר דרכי התורה ועוסק בה, הוא כמי שעוסק בהשם הקדוש

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו', רבי יהודה פתח (תהלים פ"א) שמע עמי ואעידה בך ישראל אם תשמע לי, שמע עמי, בכמה מקומות הזהירה התורה לאדם, בכמה מקומות מזהיר הקב"ה בו באדם, והכל לתועלת האדם בשביל שישמור מצות התורה, כי כל מי ששומר דרכי התורה ועוסק בה, הוא כמי שעוסק בהשם הקדוש, שלמדנו כי התורה כלה שמו של הקב"ה היא, ומי שעוסק בה כמי שעוסק בהשם הקדוש, לפי שהתורה כולה היא שם קדוש אחד, שם העליון, שם הכולל כל השמות, ומי שמגרע אות אחת ממנה כאילו עשה פגם בהשם הקדוש.

זוהר פרשת וישב (קצ ע"א)

כל מי ששומר דרכי התורה ועוסק בה, הוא כמי שעוסק בהשם הקדוש

רבי אלעזר אמר זכאים הם הצדיקים הידועים דרכי הקב"ה ללכת בהם, לפי שהם עוסקים בתורה יומם ולילה, שכל מי שעוסק בתורה יומם ולילה נוחל שני עולמות, עולם שלמעלה ועולם שלמטה, נוחל עולם הזה אף על פי שאין האדם עוסק בה לשמה, ונוחל עולם העליון שהוא כאשר האדם עוסק בה לשמה, בוא וראה מה כתוב (משלי ג) אורך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד, אורך ימים בימינה, מי שהולך לימינה של התורה אריכת חיים היא לעולם הבא, שזוכה שם לכבוד התורה, שהוא כבוד וכתר להתעטר על הכל, כי כתר התורה בעולם הבא הוא, בשמאלה עשר וכבוד, בעולם הזה, שאף על פי שאינו עוסק בה לשמה זוכה בעולם הזה לעושר וכבוד, שהרי רבי חייא כשבא מבבל לארץ ישראל היה קורא בתורה עד שהיו פניו מאירות כשמש, וכאשר עמדו לפניו כל אותן העמלים בתורה היה אומר זה עסק בתורה שלמה, וזה לא עסק לשמה, והיה מתפלל על אותו שעסק לשמה שיהיה כך תמיד ויזכה לעולם הבא, והתפלל על אותו שלא עסק בה לשמה שיבוא לעסוק בה לשמה ויזכה לחיי עולם.

כשרואה אדם שהרהורים רעים באים אליו, יעסוק בתורה ואז יעברו ממנו

יום אחד ראה תלמיד אחד שהיה לומד תורה ופניו מוריקות, אמר ודאי שמהרהר בעבירה הוא זה, קרא אותו לפניו והמשיכו בדברי תורה עד שנתישב רוחו בקרבו, מן יום ההוא והלאה לקח על עצמו שלא ירדוף אחר אותן הרהורים רעים, ושיעסוק בתורה לשמה, אמר

רבי יוסי כשרואה אדם שהרהורים רעים באים אליו, יעסוק בתורה ואז יעברו ממנו, אמר רבי אלעזר כאשר צד הרע ההוא בא להסית לו לאדם, ימשוך אותו אצל דברי תורה ויפרוש ממנו, בוא וראה הרי למדנו שכאשר זה צד הרע עומד לפני הקב"ה לקטרג על העולם בשביל מעשים רעים, חס הקב"ה על העולם ונתן עצה להאנשים להנצל ממנו, ולא יוכל לשלט עליהם ולא על מעשיהם, ומה היא העצה, לעסוק בתורה וינצלו ממנו, מניין, שכתוב (משלי ו') כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחת מוסר, מה כתוב אחריו, לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה, וזה הוא צד הטומאה צד הרע שהוא עומד תמיד לפני הקב"ה לקטרג ולהזכיר חטאי האנשים.. אשרי חלקם של ישראל שהם דבקים בו בהקב"ה כראוי, ונתן להם עצה להנצל מכל צדדים רעים שבעולם, לפי שהם עם קדוש לנחלתו וחלקו, ועל כן נתן להם עצה בכל דבר, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא.

זוהר פרשת במדבר (ק"ח ע"א)

כשרואה אדם שהרהורים רעים באים אליו, יעסוק בתורה ואז יעברו ממנו

ואהבך וברכך והרבך וגו', רבי יהודה היה שכיח לפני רבי שמעון, אמר לו ישראל מאיזה מקום מתברכים, א"ל **אוי לעולם שאין משגיחים ואין מסתכלים האנשים בכבוד מלך העליון**, בוא וראה בזמן שנמצאו ישראל זכאים לפני הקב"ה, והיו העולמות מחוברים בעץ עליון קדוש אחד שבו מזון של הכל^[א] היה נתברך העץ מהמקום שכל הברכות נאספות בו^[ב] ובו נתנטעו ונשתלו שרשיו, וישראל למטה היו מתברכים מהמקום שכל אותן הברכות נשפעות בו, ולא נתעכבו מלצאת^[ג] זה שכתוב (תהלים קלד) **יברכך ה' מציון**.

זוהר פרשת במדבר (ק"ח ע"א)

זה המאור כאשר יופיע, יאיר לכל העולמות

וכתוב כטל חרמון שיורד על הררי ציון כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם^[ד] וזה הוא מאור העולם, שכתוב (שם נ') **מציון מכלל יופי אלהים הופיע, הופיע האור**, כמו שכתוב הופיע מהר פארן^[ה] וזה **המאור כאשר יופיע יאיר לכל העולמות**, וכאשר זה המאור נתעורר הכל הוא בהזדווגות, הכל הוא בחביבות, הכל הוא בשלמות, אז הוא שלום של הכל, שלום שלמעלה ושלמטה, זה שכתוב (שם ק"ב) **יהי שלום בחילך שלווה בארמנותיך**.

זוהר פרשת זוהר

תחתיה ולכל הנמצאים בהם, וכיון שמגיע השפע להיסוד אין נתעכב שם, בסוד ולא יכול יוסף להתאפק. **ד**. טל חרמון היינו השפע הבאה מן חכמה ובינה משתלשלת עד הספירות נצח הוד יסוד שנקראים הררי ציון, ומשם נשפע חיים עד העולם על ידי המלכות. **ה**. אלהים היינו מלכות הופיע בשפע להעולמות מן ציון שהוא מכלל יופי

א. זה התפארת שנקרא עץ החיים, ובלשון הקבלה נקרא זעיר אנפין, ענינו פני קטנות לעומת עולם החכמה המזדווג עם הבינה ברא ו בתרא. **ב**. היינו מעולם הבינה שמקבלת הארת השפע מעולם החכמה. **ג**. היינו מספירת יסוד שנקרא ציון המעביר את השפע מן התפארת למלכות, והיא תחלק שלל ותתן טרף בפרטיות להעולמות אשר

זוהר פרשת מקץ (קצח ע"א)

יש מי שמפחד ואינו ידוע ממה הוא מפחד לפי שיש בו חטאים

כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני וגו', לא תירא מהם וגו', רבי אלעזר פתח ואמר (תהלים מ"ט) **למה אירא בימי רע עון עקבי יסבני, בוא וראה שלשה הם שמפחדים ואין יודעים ממה מפחדים, וזה נתבאר^[1] אבל יש מי שמפחד ואינו ידוע ממה הוא מפחד לפי שיש בו חטאים, שאינו ידוע שהם חטאים ואינו משגיח בהם, והוא מפחד מימי רע, איזה הם ימי רע, אלו אותן הימים שהם מזומנים לרע ההוא, ומי הוא, זה יצר הרע שהוא נקרא רע, ויש לו ימים ידועים שניתנה לו רשות בעולם להסית לכל אותן המטמאים דרכיהם, כי מי שבא להטמא מטמאים לו, ואלה הם שנקראים ימי רע, ואלה ממונים על אותן עבירות שהאנשים דשים בהם בעקבותיהם^[2] בוא וראה כל אותן המטמאים דרכיהם כמה מחנות רוחות רעות נזדמנין להם ומטמאים אותם, בדרך שהאדם רוצה לילך מוליכים אותו בדרך ההוא ממש, בא אדם להטהר הרבה הם העוזרים לו.. ולפיכך כל מי שהוא חוטא באותן העבירות שדש בהן ברגליו אינו מרגיש בהן ומפחד תמיד, דוד המלך היה נשמר תמיד מעבירות האלה, וכשהיה יוצא למלחמה היה מפשפש במעשיו, ועל כן לא נתירא להתגר עמהם מלחמה.**

ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור מאה ושמונים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרים מתים

ובוא וראה ארבעה מלכים היו, מה ששאל זה לא שאל זה, דוד אמר (תהלים י"ח) ארדף אויבי ואשיגם ואל אשוב עד כלותם, מה הטעם, לפי שהיה נשמר מאותן העבירות, ולא נתן מקום לשונאים שלו לשלוט, ועל כן בקש לרדוף אחריהם תמיד, ולא שירדפו הם אחריו לתבוע חטאיו וליפול בידיהם, אסא היה מפחד תמיד, אף על פי שהיה מפשפש במעשיו, אבל לא כדוד המלך, הוא שאל לרדוף אחריהם ולא יתגר בהם, אלא שהקב"ה יהרגם, וכך היה שכתוב (ד"ה ב' י"ד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו', וכתוב ויגוף ה' את הכושים לפני אסא ולפני יהודה וינוסו הכושים, דוד מה כתוב בו (שמואל א' ל') ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם, אבל אסא הוא רדף והקב"ה הרג, יהושפט מלך יהודה כמו כן היה שואל ואמר, אין ביכלתי לרדף ולא להרג, אלא אני אומר ואתה תהרגם, לפי שלא היה מפשפש כל כך במעשיו כאסא, והקב"ה עשה לו כך, שכתוב (ד"ה ב' כ') ובעת החלו ברנה תהלה נתן ה' מארבים על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה וינגפו, חזקיה מלך יהודה כמו כן היה אומר, אני אין ביכלתי לא לומר ולא לרדף ולא להתגר מלחמה, לפי שנתירא מאותן עבירות שאמרנו, מה כתוב (מלכים ב' י"ט) **ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור מאה ושמונים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרים מתים, וחזקיה היה יושב בביתו ושכב במטתו והקב"ה הרג אותם, ואם צדיקים האלה היו מפחדים מאותן העבירות, שאר**

זיו הזוהר

הסתכלות בנשים, מז"ל, געמל"מ, קצת בגזל, אבק לה"ר, מלבין פני חברו, דבור בביהכ"נ, אין עונים, אמן ויהא שמיה רבה, גלוי ראש, ועוד כדומה.

בסוד ויהי יוסף יפה תואר וגו'. 1. המקיץ דם המגלח שערו והנוטל צפרניו אם אינו נוטל ידיו אח"כ. 2. כגון דברים שאין נחשבים בשס"ה ל"ת, דהיינו

בני העולם על אחת כמה וכמה, לפיכך צריך האדם להיות נשמר מאותן העבירות ולפשפש במעשיו כמו שאמרנו, כדי שלא ישלטו עליו אותן ימי הרע שאין מרחמים עליו..

זכאים הם הצדיקים שיודעים להשתמר מחטאותיהם, והם מפשפשים תמיד במעשיהם

ולפיכך אמר דוד למה אירא, יראתי לא כתוב אלא אירא, שאין לי לפחד מאותן ימי רע, כמו שאמרנו, [ואין לי לפחד שתהיה] עון עקבי יסבני, אזי עקבי, אלו הן בסוד האמונה^[ח] שכתוב וידו אוחות בעקב עשו, זה הוא עקבי, ואותן עקבות הן מסתכלין תמיד באותה העבירה שהאדם דש בה בעקביו.. זכאים הם הצדיקים שיודעים להשתמר מחטאותיהם, והם מפשפשים תמיד במעשיהם, כדי שלא ימצא עליהם מקטרג בעולם הזה, ולא יסטין עליהם בעולם הבא, שהרי התורה מתקנת להם דרכים ושבילים ללכת בהם, שכתוב (משלי ג') דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

זוהר נשא (קכב ע"ב - רועה הנאמן)

על צורה זו של אות ה' דרשו מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה

כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, אמר רועה הנאמן ה של בהבראם הוא הבל היוצא ונכנס בפי האדם בלי עמל ובלי יגיעה, עליה נאמר כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם^[ט] והיא על ראש האדם, ועליה נאמר (תהלים ל"ט) אך בצלם יתהלך איש, ולפי שהיא על ראש האדם אסור לו לאדם ללכת ד' אמות בגלוי ראש, כי אם תסתלק מעל ראש האדם מיד נסתלקו חיים ממנו.. ועל צורה זו של אות ה' דרשו מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, וכאשר זו שורה על ישראל אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ועיפה נשבת וינפש, לפי שהרי נפש אחרת יש על ראש האדם שנקראת עבד, והיא הצורה על האדם, והיא עבד המלך המנוענע כל אברי האדם ללכת בדרכים טובים ולקיים בהם רמ"ח מצות עשה, שתשרה עליהם ה' דבהבראם, שכך עולה הברא"ם למספר רמ"ח, וצורה אחרת על ראשו שנקראת יראה וזו אות י, ועליה נאמר ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו וגו'.

אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה בראם

שתי צורות טובות שהן זכר ונקבה זכר מצד אות י, נקבה מצד אות ה, ואותן ב' אותיות מעוררות לו לאדם לתורה ולמצוה, י יראה וזו היא על ראשו של אדם, וממנה תכנס יראה ללב האדם לפחד מהקב"ה, ולשמרו עצמו שלא יעבור על מצות לא תעשה, ה אהבה על ראש האדם, וממנה תכנס אהבה להקב"ה על רמ"ח אברים שלו לקיים בהם מצות עשה, ו היא על ראש האדם וממנה יכנסו בפי האדם דיבורים ללמוד בתורה ובזה (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ובזה שיהיה בכם היראה והאהבה והתורה יתאחד יהו, ועל ידי

זיו הזוהר

ח. היינו מה שנקרא במדת המלכות פסיעה לבר רגל התי"ו שמשם יניקת החצונים המקטרגים על ישראל, ובשביל זה נקראים בשם עקב. ט. זה ניצוץ ונקראת שבת.

בינה שהיא תשובה ותשוב לגבי ה' וישתלם הוי"ה, ובה תהיה לכם מנוחה מהכל, ובה שבת וינפש, ובה יתכלל יהו, ובשביל זה ויכלו היא שלמות הכל, בה נברא כל העולם, ועליה מתקיימים שמים וארץ והימים וכל הבריות שנבראו, שכתוב **אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' - בראם**, ואם היא תתרחק מהעולם אפילו רגע, הכל יחרב ויתבטל ולא היה קיום לעולם, ה' הזו לא תעבור מהגוף ובה מתקיים, וכאשר היא תעבור ממנו הרי סם המות יבא וישרה עליו, שנקרא טומאה נבלה פסולה מלאך המות חשך אפלה ושורה על גוף האדם, ובזמן ההוא נקרא האדם מת, וסוד הדבר (יחזקאל י"ח) כי לא אחפץ במות המת נאם ה' אלהים והשיבו וחיו..

סוד הדבר תוצא הארץ נפש חיה למינה

וכמו שיש צורה טובה על הצדיק, שמנהגת לו לכל מעשים טובים לזכותו לעולם הבא כך יש צורה רעה על ראש הרשע, להנהיג לו למעשים רעים שיירש הגיהנם, ולפיכך יש הבל ויש הבל, יש הבל טוב שנאמר בו כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, ויש הבל רע שנאמר בו (קהלת ב') גם זה הבל ורעות רוח, ובוא וראה במעשי האדם ניכר הצורה שהיא עליו וצורת פניו, זה שכתוב (ישעיה ג') הכרת פניהם ענתה בם, בהצורה ניכרת תמונת החיה ששורה עליו, אם הוא אריה או שור או נשר, או אדם מהמרכבה של הקב"ה ושכינתו, או מהמרכבה של המלאך שר הפנים, או מהמרכבה הרעה של סמא"ל, או מהמרכבה של ד' יסודות העולם, שאין בהם לא יצר טוב ולא יצר רע, אלא כבהמות שבעולם, ולפיכך כמה הבלים יש באנשים כל אחד למינו, וסוד הדבר תוצא הארץ נפש חיה למינה. ע"כ ר"מ.

זוהר בלק (קפז ע"א)

לא ילך האדם בגלוי הראש ד' אמות, מה הטעם, לפי שהשכינה שורה על ראשו פתח עלם ההוא ואמר, כתוב (קהלת ב') החכם עיניו בראשו וגו', וכי באיזה מקום עיני האדם אם לא בראשו, אפשר בגופו או בזרועו, שהוציא את החכם יותר מכלל בני העולם, אלא מקרא זה כך הוא בודאי, שלמדנו לא ילך האדם בגלוי הראש ד' אמות, מה הטעם, לפי שהשכינה שורה על ראשו, וכל חכם עיניו ודיבוריו בראשו הם, במה ששורה וקיים על ראשו, וכאשר עיניו שמה יבין שהמאור ההוא הדולק על ראשו נצטרך לשמן, לפי שגוף האדם הוא כמו פתילה, והמאור דולק למעלה, ושלמה המלך צוח ואמר (קהלת ט') ושמן על ראשך אל יחסר, שהרי המאור שעל ראשו נצרך לשמן, הלא הם מעשים הטובים, ועל כן החכם עיניו בראשו, ולא במקום אחר.

זוהר וישב (קפ ע"ב)

כאשר הנשמה חלשה והגוף תקיף הרי הוא שונאו של הקב"ה, ואין הקב"ה בוחר בו וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך, רבי חייא פתח ואמר (איוב ל"ד) לכן אנשי לבב שמעו לי חלילה לאל מרשע ושדי מעול כי פועל אדם ישלם לו וכארח איש ימציאנו, בוא וראה כאשר ברא הקב"ה את העולם עשה אותו על דין, ועל דין

מתקיים, וכל מעשים שבעולם הם מתקיימים בדין, אלא שהקב"ה בשביל לקיים את העולם שלא יהיה נאבד פרס עליו רחמים, ומדת הרחמים מעכבת לדין שלא יכלה את העולם, ועל רחמים מתנהג העולם ומתקיים בשבילו, ואפשר תאמר שהקב"ה עושה דין באדם בלא משפט, הרי אמרו שכאשר הדין שורה על אדם שהוא זכאי, הרי זה בשביל אהבתו של הקב"ה בו, שהרי הקב"ה אוהב אותו באהבה לקרב אותו אליו, ומשבר את גופו כדי להשליט הנשמה, ואז מתקרב האדם אליו באהבה כראוי, ואז הוא אוהבו של הקב"ה, כמו שאמרו החברים שהקב"ה נותן לצדיקים צער בעולם הזה, כדי לזכותם לעולם הבא, וכאשר הנשמה חלשה והגוף תקיף הרי הוא שונאו של הקב"ה, ואין הקב"ה בוחר בו ואין נותן לו צער בעולם הזה, אלא דרכיו מצליחים והוא בשלמות יתרה, ובשביל שעשה לפעמים צדקה או איזה דבר טוב הקב"ה משלם לו שכרו בעולם הזה, ולא יהיה לו חלק בעולם הבא^[א] וזה הוא שתרגם אונקלוס (דברים ז) ומשלם לשונאיו וגו', ומשלם לסנאוהי טבן די אינון עבידן קדמוהו בחייהון וכו', ולפיכך זכאי ההוא שנמצא תמיד בצער הוא אוהבו של הקב"ה, זאת אומרת כשבדק ולא מצא עבירה בידו שנענש עליה.

שהשכינה אינה שורה במקום עצב, אלא במקום שיש בו שמחה

וכאן יש לעיין בהרבה אופנים, אחד שהרי אנו רואים שהשכינה אינה שורה במקום עצב, אלא במקום שיש בו שמחה, ואם אין בו שמחה אין השכינה שורה במקום ההוא, כמו שכתוב (מלכים ב' ג') ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה', כיון שהשכינה בודאי אינה שורה במקום עצב, מניין, מיעקב, שלפי שהיה נעצב על יוסף נסתלקה השכינה ממנו, וכיון שבאה לו שמחת הבשורה של יוסף מיד ותחי רוח יעקב אביהם, וכאן באותו זכאי שנשבר, כיון שהוא חלש ונצטער במכאובים איה היא השמחה, שהרי הוא בעצבות ואין עמו שמחה כלל. ועוד שהרי אנו רואים כמה צדיקים אהובים היו לפני הקב"ה, ולא נשברו ביסורין ולא במכאובים ולא נחלש גופם לעולם, מפני מה אין אלה כאלו, אלה נשברו ואלו קיימים בגופם כראוי, ואפשר תאמר שהרי אלה העומדים בקיום כראוי הוא לפי שהם צדיקים בני צדיקים, ואלו האחרים צדיקים ולא בני צדיקים, כמו שיש רוצים לומר כך, הלא אנו רואים צדיקים בני צדיקים זכאי בן זכאי, וזה הזכאי נשבר גופו במכאובים וכל ימיו הוא בצער. אלא כאן יש סוד, שהלא כל מעשי הקב"ה באמת ובזכות, כי פועל אדם ישלם לו וכארח איש ימציאנו^[א] בספרים הקדמונים נמצא סוד אחר, שמשוך אליו עוד סוד אחר, אחד שהוא שנים^[ב] שהרי יש זמנים שהלבנה היא בפגם ושורה בדין, ואור השמש לא נמצא

זיו הזוהר

דרך ארעי שעשה לפעמים איזה דבר טוב ימציאנו השכר בעולם הזה. **יא.** לפי"ז כך יפורש הכתוב, כי פעל ישולם לו בודאי לעולם הבא, שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, אבל כאן וכארח איש ימציאנו, היינו בעולם הזה ימציאנו הנהגה כפי השעה של ארח איש, היינו רגע המשכת נשמתו אליו בשעת זיוג הוריו. **יב.** סוד א', להבין סוד ההנהגה של עולם הזה, סוד ב', להבין הסוד

י. ולפי"ז כך יפורש הכתוב, דידוע שהשם א"ל מורה על חסד, ככתוב חסד אל כל היום, והשם שד"י מורה על צמצום, וזהו שאמר חלילה לאל שנושא פנים לרשע ומשפיע לו טובה לחנם, וכן חלילה לשדי מעול שעושה עולה לצדיק שיחיה בצמצום ודחקות, כי פועל אדם ישולם לו לצדיק שהגיע למדרגת אדם בעולם הבא, וכארח איש ימציאנו, זה הרשע שהיה לפעמים ארח איש על

אצלה^[יג] ובכל זמן ובכל שעה יש לה להשפיע נשמות באנשים מה שמקבלת בקרבה תחלה, וכאשר היא תוצאי הנשמות בשעה שהיא קיימת בדין, כל מי שמקבל נשמה בזמן ההוא יהיה תמיד בדחקות, ועניות נמצאות אצלו, ונשבר תמיד בדין כל ימיו זה האיש, בין שהוא רשע בין שהוא צדיק, מלבד שבכח התפלה יכול לבטל כל גזרות הדין, ויכול להתעלות בכח התפלה, ובזמן ההוא שאותה המדרגה קיימת בשלמות, ונהר ההוא הנמשך ויוצא נזדוג בה^[יד] אז אותה הנשמה שתוצאי ותדבק באדם, זה האיש נשתלם בכל, בעושר בבנים ובשלמות הגוף, והכל בשביל מזל ההוא הנמשך ויוצא ונזדווג באותה המדרגה שתשתלם בו ותתברך ממנו, ועל כן הכל באותו המזל תולה הדבר, ועל זה למדנו שבנים חיים ומזונות אין הדבר תולה בזכות, אלא במזל תולה הדבר, שהרי אין הם באים בזכות, אלא עד שאותה המדרגה תתמלא ותאיר מן מזל הזה^[טז] ולפיכך כל אותן צדיקי אמת שנשברים בעולם הזה ונידונים בדין מה הטעם, לפי שנפש ההיא גרמה להם^[טז] ועל כן חס עליהם הקב"ה בעולם הבא.

זיו הזוהר

מזל. **טז.** יש לפרש שנפש ההיא היינו מדת המלכות שנקראת נפש, גם יש לפרש דהיינו הנפש של האיש שנמשכה אליו ברגע לא טוב, ולפעמים נקראת הנשמה בשם נפש כשיטת הרמב"ם ז"ל.

של המאמר בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזלא תליא מילתא. **יג.** כוונתו שאז באותה השעה הי' מניעת ההזדווגות של תפארת ומלכות שנקראים שמש וירח. **יד.** זה היסוד המשפיע להמלכות. **טו.** היינו מן היסוד שנקרא

הַמְשִׁיחַ מְחַבֵּה שֵׁנֶלְמַד זֹהַר הַקְדוּשׁ

"וְהַמְשִׁיחִים יִזְהִירוּ בְּזֹהַר הַרְקִיעַ", כִּךְ אָמַר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבִי זִיעִ"א: "בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סִפְרָא הַזֶּהר... וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מְאִילְנָא דְחַיִי, דְּאִיהוּ סִפְרָא הַזֶּהר, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְרָא הַזֶּהר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים (רַעֲיָא מְהִימְנָא פ' נְשֵׂא דָף קכד: (רמ"ק))

אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יָרַד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כֹּמֶה חַיִּילִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכֹמֶה מְלָאכִים סְבִיבוּ וְשְׂכִינְתָא עֲלָאָה עֲטָרָא עַל כְּלָהוּ [וְשְׂכִינְתָא עֲלִיזְנָה הֵיחָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרִשְׁבִי: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא לְרִשְׁבִי: וְכֹמֶה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיא... פְּרוּשׁ: כֹּמֶה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה חֲבוּרָא שְׁלָךְ [שְׂיִהֵיהּ לָהֶם מְזוּן וְתַקּוּן הַנֶּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזוּה"ק] כַּאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוּב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבְשִׁבִיל לְמוּד הַזוּה"ק יִתְקַיֵּם מַה שְׂכָתוּב "וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהָ" - פְּרוּשׁוֹ, שְׂיָבוֹא מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתְנוּ בְּב"א (תִּיק"ז תי"ו - הַגְּר"א וּב"ר). - לְשׁוֹן הַכֶּסֶף מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקְּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׂנַחֲשֵׁב בְּאֵלוּ פְּדָאֲנִי לִי וּלְבְנֵי מַהְגְּלוֹת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כֹמֶה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמַשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מְאִמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, וְאִין קִץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאִשְׁרִינוּ וּמַה טוֹב חֲלַקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעַזֵּר וּלְקַרֵּב בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כִּךְ גָּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרְךָ שְׁלֵא יִתְגַּלֶּה וְיִהֵיהּ גְּנוּז סִפְרָא הַזֶּהר הַקְדוּשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׂבִזְכוּתוֹ יְבוֹא הַגּוֹאֵל, כִּי סְגֻלָּה זוּ בּוּ דוֹקָא וְלֹא בְּזוּלְתוֹ, עַכ"ל.

בשביל זה עושה הקב"ה לזכאי ההוא שיסבול יסורין ומכאובים בעולם הזה רבי אלעזר אמר כל מה שהקב"ה עושה בדין הוא, בשביל לנקות לנפש ההיא להביא אותה לעולם הבא, ולפיכך כל מעשי הקב"ה הם במשפט ואמת, בשביל להעביר מאיש הזה זוהם ההוא שבלעה נפשו מקדם בעולם הזה^[א] ועל כן נשבר זה הגוף ותנקה הנפש, ובשביל זה עושה הקב"ה לזכאי ההוא שיסבול יסורין ומכאובים בעולם הזה, למען תנקה מהכל^[ב] וזיכה לחיי העולם, וע"ז כתוב (תהלים י"א) ה' צדיק יבחן ודאי, וזה נתבאר.

אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שהם זכו לזה להיות חברים עמה רבי שמעון אמר כל אותן נשמות טהורות קדושות הנשברות ונפגמות בכמה צרות בכמה מכאובים.. מפני שיצאו בזמן פגימת הלבנה.. רצונו של הקב"ה בהם לאחר שנשברו, אף על פי שהם בעצבות ולא בשמחה.. והם עתידים להתחדש בחידוש הלבנה^[ג] ועל אלה כתוב (ישעי' ס"ו) והיה מדי חדש בחדשו ומיד שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני אמר ה', כל בשר ודאי^[ד] שאלה יתחדשו בכל, ואלה הם בשותפות אחד עם הלבנה, נפגמים באותו הפגם שלה, ולפיכך היא שוכנת בתוכם תמיד ואין עוזבתם, כמו שכתוב (שם נ"ז) ואת דכא ושפל רוח, וכתוב קרוב ה' לנשברי לב, לאותן הסובלים עם הלבנה פגם ההוא, הם קרובים לה תמיד^[ה] ועל כן להחיות לב נדכאים, באותן חיים הבאים לה להתחדש יהיה להם חלקם, אותן שסבלו עמה יתחדשו עמה, ואלה נקראים יסורין של אהבה, של אהבה הם, ואין הם מצד זה האיש, מצד של אהבה הם, שנפגם המאור של אהבה הקטנה לפי שנדחתה מאהבה הגדולה^[ו] ולפיכך הם חברים משותפים עמה, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שהם זכו לזה להיות חברים עמה, עליהם כתוב (תהלים קכ"ב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.

זוהר בא (מ ע"ב)

כאשר נכנסו ישראל לארץ נכנסו מהולים עם פריעה

ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם, אמר רבי שמעון בוא וראה כאשר נכנסו ישראל לארץ נכנסו מהולים עם פריעה, ומה כתוב, ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם,

זיו הזוהר

יז. ר' אלעזר אמר שיכול להיות שהיסורין שאדם הטוב סובל הוא בשביל הרעה שעשה בגלגול הקודם, ובזה יתוקן פגמו. **יח.** פי' מעונותיו שבגלגול הקודם. **יט.** ככתוב והיה אור הלבנה כאור החמה. **כ.** כל בשר היינו הגוף שסבל יסורין. **כא.** שתמיד השכינה שורה עליהם. **כב.** שנתרחקה המלכות מן הבינה בשביל מצב הרע של ישראל.

מהו במסכנת, לחם עני, מפני מה נקרא לחם עני, לפי שעמדה הלכנה בפגימות ולא נתברכה מהשמש^[כג] ולא נוארה מן השמש, כמו שכתוב כי כ"ל בשמים וארץ^[כד] ולא נוארה מן כ"ל, מפני מה, לפי שלא נתפרעו, אבל כאן שנימולו ישראל ונתפרעו, לא תחסר כ"ל בה כתוב, ועל כן לא במסכנות תאכל בה לחם, מה הטעם, לפי שלא תחסר כ"ל בה כמו שהיה חסר להם במצרים, שלפי שלא נתפרעו היו מגרעים לו לכ"ל הזה, ועמדה הלכנה בפגימות, ונקראה לחם עני^[כה] עני כתרגומו מסכנת, ומה שאוכלים לחם עני שם בארץ, הוא בשביל זכר ליציאת מצרים, וזכר זה לדורי דורות, ולעתיד לבוא כתוב (ישעי' ס) לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף עוד.

זוהר פרשת וירא (קח ע"ב)

וארץ ישראל אין שולט בה מלאך ולא ממונה אחר, אלא הוא בלבדו

רבי אלעזר אמר ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה, זה בה בה שני פעמים למה, אלא הרי אמרו שהקב"ה חלק כל האומות והארצות לשרים שלוחים, וארץ ישראל אין שולט בה מלאך ולא ממונה אחר, אלא הוא בלבדו, לפיכך הכניס עם שאין שולט בהם אחר לארץ שאין שולט בה אחר, בוא וראה שהקב"ה נותן מזון שם לראשונה ואחר כך לכל העולם, כל שאר עמים עכו"ם במסכנות, וארץ ישראל לא כן, אלא ארץ ישראל ניזונת לראשונה ואחר כך כל העולם, ולפיכך ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם, אלא בעושר בהספקה של הכל תאכל בה ולא במקום אחר, בה בקדושת הארץ, בה שורה אמונה העליונה, בה שורה ברכה שלמעלה ולא במקום אחר.

פרשת תרומה (קע ע"א)

עניני סעודה

ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו', רבי יצחק פתח מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר, הרי נדרש מה בין מזמור לדוד ובין לדוד מזמור, שכאן השכינה התקדמה ובאה ושרתה עליו בתחלה, וכי מפני מה השכינה מתקדמת כאן, והרי דוד נצרך להתקדם ולהתעורר הוא בתחלה, הואיל שמבקש מזונו מאת הקב"ה, אלא ודאי שהשכינה התקדמה ובאה ושרתה עליו ועוררה אותו לשבח להמלך שבח הזה, ולבקש מזון מפני המלך, שהרי כך נצרך על דבר המזון שנצרך לה^[כז] ורצון שלה הוא שכל בני העולם יתפללו על מזון, לפי שכאשר הקב"ה רוצה להשפיע מזון לעולם היא מקבלת תחלה, ואליה נשפע מזון עבור

זיו הזוהר

כג. שהזיוג תפארת ומלכות לא היה כראוי. הבא מן התפארת. כו. שנצרך להמלכות לקבל כד. מדת היסוד שנקרא כ"ל הוא המחבר שמים שפע מן התפארת להשפיע לבריות, וזה נעשה על ידי עבודת ישראל שגורמים יחוד קוב"ה ושכינתיה וארץ, תפארת עם מלכות. כה. מפני גרעון השפע

כל העולמות, ולפיכך היא התקדמה לדבר הזה שהוא תפלת המזון ושרתה על דוד, ה' רועי, ה' רועה שלי, כרועה הזה שמנהיג צאנו במקום דשאים ועשבים שאין חסר בו כל דבר, אף כך הקב"ה הוא רועה שלי לפרנס אותי בכל מה שנצרך לי..

פרשת תרומה (קעא ע"א)

בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני, אלו המים של מנוחה הנמשכים מהמקום ההוא שנמשך ויוצא מן העדן

לא אחסר, לא יפסקו מזונות ממני לעולם, לפי שהנהר ההוא הנמשך ויוצא מן העדן אינו פסוק לעולם^[כז] ולפיכך קדמה השכינה על זה.. בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני, נאות דשא, אלה הם מקורים העליונים שכל מזון ופרנסה בא מהם^[כח] נאות אלה נקראים (איכה ב') נאות יעקב ונאות דשא, לפי שיש נאות בחוץ שנקראים (יואל ב') נאות מדבר, ועל כן אמר בנאות דשא, ואם תשאל הלא כתוב תדשא הארץ דשא, וזה הוא למטה^[כט] אלא דשא שלמטה בא מאותן נאות שלמעלה, שנולד וצומח מכחם, ועל כן אמר **בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני, אלו המים של מנוחה הנמשכים מהמקום ההוא שנמשך ויוצא מן העדן**, ואותן מים נקראים מי מנוחות, נפשי ישוב, זו היא נפש דוד^[ל] ולא בקש דוד לתקן אלא לאותה המדרגה שלו כראוי, ובמי מנוחות האלה עתידים הצדיקים לנוח בעולם הבא, שכתוב (ישעי' נ"ח) ונחך ה' תמיד וגו'.

זוהר פרשת מקץ (קצח ע"ב)

רבי אלעזר אמר הרי למדנו שנצרך לו לאדם הרוחץ את ידיו ליטול יד ימנית בשמאלית, כדי להשליט הימין על השמאל

רבי אלעזר אמר הרי למדנו שנצרך לו לאדם הרוחץ את ידיו ליטול יד ימנית בשמאלית, כדי להשליט הימין על השמאל, וירחץ לראשונה יד ימנית מן שמאלית להשליט הימין על השמאל, בשביל שלא ליתן מקום ליצר הרע לשלוט כלל, וזה נתבאר.

זיו הזוהר

כט. פ"י דלפי זה משמע שאין דשא המלכות אלא שהדשא הוא למטה מן הארץ שהיא המלכות, ומתרץ שזה הדשא אינו תולדות הארץ שהיא המלכות אלא תולדות הבינה, ומשמעות הכתוב שהמלכות תוציא השפעת כח הצומח שקבלה מן הבינה. **ל.** זו מדת המלכות שורש נפש דוד.

תפארת עם מלכות. **כז.** זו השפעה שנשפעה לבינה מן ספירת החכמה שנקרא עדן. **כח.** מקורות העליונים היינו חכמה ובינה, החכמה נקרא נאות יעקב כי התפארת נכלל בו, והבינה נקראת נאות דשא כי המלכות נכללת בה, ומן התכללות הזאת בא להם הכח להזדווג יחוד, כידוע בסוד כוונת שמע ישראל.

זוהר פרשת לך (פז ע"ב)

פעם אחת ראה רבי שמעון לאיש אחד שנטל ידיו בשיעור גדול של מים, ברכו רבי שמעון ואמר מלא ידיו מברכותיך

אמר רבי שמעון כל מי שאינו נוטל ידיו כראוי, אף על פי שנענש למעלה נענש גם למטה, ומה עונשו למטה, שגורם לו לעצמו עניות, וכמו שהענוש בנטילה שלא כראוי כך הוא שכרו למי שנוטל ידיו כראוי, ונוטל אותן בשיעור גדול של מים, שגורם לעצמו ברכות שלמעלה, שהברכות שורות על ידו כראוי ויתברך בעושר, פעם אחת ראה רבי שמעון לאיש אחד שנטל ידיו בשיעור גדול של מים, ברכו רבי שמעון ואמר מלא ידיו מברכותיך, וכך הוה מהיום ההוא והלאה שמצא אוצר ונתעשר, והיה עמל בתורה ונתן מזון לעניים כל ימיו, והיה משמח עמהם בסבר פנים יפות.

זוהר פרשת תרומה (קנב ע"ב)

כמה זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם, ובשביל ישראל נותן מזון ושובע לכל אומות העולם

פתח רבי יצחק ואמר, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו', כמה זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם והקריבם אליו מכל העמים, ובשביל ישראל נותן מזון ושובע לכל אומות העולם, ואלמלא ישראל לא היה נותן הקב"ה מזון לשאר אומות העולם, ועכשיו שישראל בגלות על אחת כמה וכמה שהאומות לוקחים מזון פי שנים, בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה היה ירוד להם מזון ממקום עליון, והם נתנו חלק תמצית להעמים עכו"ם, וכל האומות לא ניזונו אלא מהתמצית, ועכשיו שישראל הם בגלות נהפך באופן אחר, ונתקיים בהם (יחזקאל ד') ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, שהרי תמצית גיעולם אוכלים, אוי לו לבן המלך שיושב ומצפה לשלחן העבד, ומה שנשאר מן שלחנו הוא אוכל, דוד המלך אמר תערוך לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רוייה, תערוך לפני שלחן, זו סעודת המלך, נגד צוררי, הם שאר עמים עכו"ם היושבים לפני השלחן ומצפים לחלק התמצית, והוא יושב עם המלך בעונג הסעודה על השלחן, דשנת בשמן ראשי, זה עיקר הסעודה, שכל שמן ושמוננית ותקון הסעודה ניתן בתחלה לאוהבו של מלך, ומה שנשאר אחר כך ניתן לאותן משמשי השלחן, כוסי רוייה, כוס מלא לפני אוהב המלך תמיד, שלא יוצרך לשאול, וכפי סוד הזה היו ישראל תמיד עם שאר האומות.

זוהר פרשת תרומה (קנג ע"א)

אפילו אם אין אדם אוכל אלא כזית, ומשים לו לאותו המאכל עיקר מאכלו, שביעה נקראת

פתח רבי חייא ואמר ואכלת ושבעת וברכת וגו', וכי טרם שאוכל אדם לשובע וממלא כרסו לא יברך להקב"ה^[לא] אם כן במה יובן ואכלת ושבעת ואחר כך וברכת, אלא אפילו אם

זוהר פרשת תרומה (קנג ע"א) זיו הזוהר

לא. אם כן תיבת ושבעת מה משמיענו.

אין אדם אוכל אלא כזית, ורצונו הוא עליו, ומשים לו לאותו המאכל עיקר מאכלו, שביעה נקראת, שכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, לכל חי אוכל לא כתוב, אלא רצון, רצון ההוא שישים על אותו המאכל שביעה נקראת, ואפילו אם אין לפני האדם אלא מעט אוכל כזית ולא יותר, הלא רצון של שביעה שים עליו, ולפיכך ומשביע לכל חי רצון, רצון כתוב ולא אוכל, ועל כן וברכת ודאי, שנתחייב האדם לברך לו להקב"ה, בשביל לגרום שמחה למעלה.

ברכה זו הנאמרת על השובע, לפי שברכת המזון היא במקום שיש בו אכילה ושתייה פתח רבי חזקיה במקרא זה אחריו ואמר ואכלת ושבעת, מכאן ששכור מותר לו לברך ברכת המזון, מה שאין כן בתפלה, כי בתפלה לא כן, שהרי תפלה היותר טובה בלי אכילה היא, מה הטעם, לפי שהתפלה עולה למעלה מעלה, מקום שאין בו לא אכילה ולא שתייה, ועל זה למדנו שהעולם הבא אין בו אכילה ושתייה וכו', אבל בשאר המדרגות שלמטה יש, ברכת המזון נתתקנה באופן אחר, שיותר טובה ברכה זו הנאמרת על השובע, לפי שברכת המזון היא במקום שיש בו אכילה ושתייה, וממנו יוצא מזון ושובע למטה, ועל כן נצרך להראות לפניו שביעה ושמחה, ועל כן שכור אל יתפלל תפלה, אבל מותר לו לשכור לברך ברכת המזון^[לב] כך נשמע ממקרא זה שכתוב ואכלת ושבעת וברכת, ואכלת, זו אכילה, ושבעת, זו שתייה, שהרי שביעה ביין היא, שתוי יין הוא שבע בודאי, וזה נקרא שכור, וברכת את ה' אלהיך, א"ת דוקא^[לג] על הארץ הטובה, מהו טובה, זו שביעה, כמו שכתוב ונשבע לחם ונהיה טובים, לפיכך נצרך בברכת המזון חדוה ושביעה.

זוהר פרשת תרומה (קנו ע"ב)

נשמות הצדיקים מתלבשות בגן העדן שלמטה כדמיון שהיו בעולם הבא

אמר סוחר ישמעאלי ההוא^[לד] שלחנו של אדם מזכה לו לאכול על שלחן אחר בענג של עולם הבא, (שמואל ב' ט') כמו שכתוב כי על שלחן המלך תמיד הוא אוכל, ודוד המלך היה אומר תערוך לפני שלחן נגד צררי, וזו היא הסתדרות השלחן בעולם הבא, שהרי אז הוא התענוג וההשתוקקת שהנשמה נהנית בהם בעולם הבא, וכי שלחן יש להן להנשמות שם בעולם הבא, כן, שהרי מזון והספקה של עונג ואוכלות הנשמות בעולם הבא כדמיון שמלאכים העליונים או כלים, וכי מלאכים העליונים אוכלים, כן, וכדמיון שלהם אכלו ישראל במדבר, ואותו המזון סוד הוא, שהוא מן הטל היוצא ונמשך מלמעלה מסוד עולם הבא^[לה] והוא מזון של הארת שמן משחת קודש^[לו] ונשמות הצדיקים ניזונות משם בגן העדן וניהנות שם, שהרי שם נשמות הצדיקים מתלבשות בגן העדן שלמטה כדמיון שהיו בעולם הבא.

זיו הזוהר

מלמעלה. **לד.** סתם ההוא טייעא ידוע שהוא אליהו הנביא. **לה.** היינו מעולם הבינה. **לו.** היינו השפע שהבינה מקבלת מעולם החכמה.

לב. שכור דכאן אין משמעותו שנטרפה דעתו אלא ששתה הרבה. **לג.** א"ת מרמז על דמת המלכות, שעל ידי ברכת המזון גורם לה קבלת השפע

(קנז ע"א) זוהר פרשת תרומה

ארץ הקדושה היא אמצעית ישוב העולם, וכל שפע טוב וכל המזון של כל הישוב יורד שמה מלמעלה

פתח רבי יוסי ואמר, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך, אם בארץ ישראל חיוב לברך, בחוץ לארץ מניין, שהרי לפי זה משמע שבחוץ לארץ אין חיוב לברך, אלא שהקב"ה כשברא את העולם חלק את הארץ, היושב הוא לצד אחד והמדבר הוא לצד אחר^[לז] חלק את הישוב והסיב את העולם מסביב נקודה אחת, ואיזו היא, זו ארץ הקדושה, ארץ הקדושה היא אמצעית ישוב העולם, ובאמצע ארץ הקדושה היא ירושלים^[לח] אמצעית ירושלים הוא בית קדש הקדשים, וכל שפע טוב וכל המזון של כל הישוב יורד שמה מלמעלה, ואין לך מקום בכל הישוב שלא יהיה ניזון משם..

מי שבשלחנו דואג על קדושת ארץ הקדושה ועל היכל המלך שהוא חרב, נחשב עליו כאילו הוא בונה ביתו ובונה כל אותן חורבות של בית המקדש

הממשלה של סוד האמונה היא תוך אמצעית הנקודה של כל ארץ הקדושה בבית קדש הקדשים^[לט] ואף על פי שעכשיו אין הוא בקיום, מכל מקום בזכותו כל העולם ניזון, ושפע מזון ופרנסה יוצא משם לכל בכל מקום של צד הישוב, ולפיכך אף על פי שישראל עכשיו מחוץ לארץ הקדושה, עם כל זה מן הכח והזכות של ארץ הקדושה נמצא מזון ופרנסה לכל העולם, ועל כן נאמר וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך, על הארץ הטובה בודאי, שהרי בשבילה מזון ופרנסה נמצא בעולם, מי שמתעדת על שלחנו ומתענג באותן המאכלים יש לו לזכור ולדאוג על קדושת ארץ הקדושה ועל היכל המלך שהוא חרב, ובעבור עצבות ההיא שהוא נעצב על שלחנו באותה שמחה ומשתה שנמצא שם הקב"ה, נחשב עליו כאילו הוא בונה ביתו ובונה כל אותן חורבות של בית המקדש, אשרי חלקו.

כוס של ברכה נצרך להשגיח בו בעיניו, לפי שכתוב תמיד עיני ה' אלהיך בה

כוס של ברכה לא נתקנה אלא בשלשה, לפי שהרי מסוד שלשת האבות היא מתברכת^[מ] ועל כן לא נצרך כוס אלא בשלשה, כוס של ברכה נצרך לתת אותו ביד ימנית, ולקבלו תחלה בין שתי ידיו, לבעבור שינתן בין בחינת ימין ובחינת שמאל^[מא] ואחר כך להניח אותו בכחי' הימין, שהרי משם מתברך, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, וכולם הם כראוי, לפי שתקוני הכוס של ברכה עשרה הם^[מב] וזה ביארו החברים, כוס של ברכה נצרך להשגיח בו בעיניו, לפי שכתוב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלהיך בה, ולא נצרך להסיח דעת מן

זיו הזוהר

השראת השכינה. מ. פי' מן חסד גבורה ותפארת. מא. כו"ס בגי' אלהיים רמו על המלכות והשכינה הקדושה שתתנהג על פי מדת הרחמים הממוצעת בין ימין ושמאל, היינו בין חסד וגבורה, ועיקר קבלת שפע שלה יהיה מן מדת החסד בחינת הימין מקור הברכות. מב. שגם המלכות יש לה עשר ספירות.

לו. מקום שליטת סמ"ל וחילותיו. לח. אפשר כוונתו עפ"י הידוע שלעתיד כשיתקיים ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו אז תתפשט ארץ ישראל עד לשון ים סוף שבדרום ארץ ישראל, וכל המדבריות דשם עליהם נאמר ישם מדבר לאגם מים וגו', ואז ירושלים באמצע. לט. שם עיקר

היען אלא להשגיח בו, כוס של ברכה מתברך באותו הברכה שמברך האדם עליו להקב"ה, לפי שהוא סוד של האמונה, ונצרך לשמור אותו בשמירה העליונה בכל הלכותיו, כדבר שהוא חשיבות המלך, שהרי בגינו נתברך שלחנו, ובשעה שהאדם מברך ברכת המזון נצרך ששלחנו לא יהיה ריקם, שהרי אין הברכה נמצאת על שלחן ריק, כמו שביארו שכתוב (מלכים ב' ד') הגידי לי מה יש לך בבית וגו', ועל כן השלחן לא נצרך שיהיה נראה אז ריקם, כיון שהברכות העליונות אין שורות אלא במקום שלם, וסוד הדבר ובלב כל חכם לב נתתי חכמה, וכתוב (דניאל ב') יהב חכמתא לחכימין, ועל סוד הזה הוא השלחן של לחם הפנים, שנאמר ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד.

זוהר פרשת יתרו (פז ע"ב)

אסור לו לאדם לברך על שלחן ריק, ולפיכך צריך האיש לסדר על שלחנו פת לחם אחד או יותר לברך עליו

שכך אמר רבי שמעון כתוב (מלכים ב' ד') ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית, אמר לה אלישע כלום יש לך על מה שתשרה ברכת הקב"ה, שלמדנו אסור לו לאדם לברך על שלחן ריק, מה הטעם, לפי שהברכה שלמעלה אינה שורה במקום ריק, ולפיכך צריך האיש לסדר על שלחנו פת לחם אחד או יותר לברך עליו, ואם אינו יכול צריך לשייר מאותו מזון שאכל שיהיה לו על מה לברך, ולא ימצא שיברך על שלחן ריק, כיון שאמרה אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן, אמר ודאי זה ברכה שלימה תמצא בו, שכתוב (קהלת ז') טוב שם משמן טוב.

מתוך מכתב 'קריאה של חבה'

עוד אנו קוראים בזה לכל איש ישראל שיקבל עליו, לקרא לפחות דף אחד של הזוהר הקדוש בכל יום, כל אחד כפי הבנתו, שאפילו הגירסה לבד מסוגלת הרבה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע, (ויודפס בחוברות מיוחדות, באותיות מאירות עינים, ומלווה בפירוש קל וקצר, ומחולק לפי שיעור של כל יום ויום), ובזכות הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מהגלות הרע והמר הזה, בחסד וברחמים רבים, כמאמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחא, בגין חיבורא דא יפקון מגלותא. ושומע תפלות ישמע תפלתינו, ויקבל שועתינו, ותבא לפנינו נאקתינו, וחיש לגאלינו, גאולת עולם בשובה ונחת בב"א.

המצפים לישועת ה' ברחמים.

בנינו ישכר אשכנזי
בניהו שמואלי

ראש ישיבת המקובלים נהר שלום
בעה"ק ירושלים ת"ו

ציון בארון
קמח

חבר בית הדין הגדול לערעורים
בעה"ק ירושלים ת"ו

שלמה משה עמאר
ש.א.א.א.

ראשון לציון הרב הראשי לישראל
ונשיא בית הדין חרבני הגדול

הרב עובדיה יוסף
אברהם יוסף

מרן מאור ישראל מוסף הדרו הראשון
ראש ממשלת הזוהר, מנהיג דורנו
נשיא מועצת חכמי התורה

איש היל
אליעזר ברננד
ראש ישיבת שובו בנים
בעה"ק ירושלים ת"ו

זל ב
משה צדקה
ראש ישיבת בורת יוסף
בעה"ק ירושלים ת"ו

זוהר פרשת ויקהל (ריח ע"א)

מי שמברך להקב"ה מתוך שובע, צריך לכוון לבו ולהשים רצונו בשמחה, ולא יהיה נמצא בעצבות אלא שיברך בשמחה

ועוד פתח רבי יוסי ואמר, כתוב ויאכל בועז וישת וייטב לבו, מהו וייטב לבו, שהיה מברך על מזונו, כך נתבאר, וזה הוא סוד שכל מי שמברך על מזונו זה מטיב ללבו, ולמי מטיב, כמו שכתוב לך אמר לבי, וכתוב (תהלים ע"ג) צור לבבי וגוי^[מג] ולפי שברכת המזון חביבה לפני הקב"ה, כל מי שמברך על השובע הוא מטיב ומשמח למקום אחר, וסימנך סעודות השבת שמקום אחר נהנה מן אותה השביעה והשמחה^[מד] וכאן נהנה מקום ההוא מן ברכת השביעה של אותו הצדיק, וזהו וייטב לב"ו, מה הטעם, לפי שמזונותיו של אדם נקרא דבר קשה לפני הקב"ה, וכיון שהאדם אוכל ושותה ומברך, אותה הברכה עולה ומקום ההוא נהנה מאותן דיבורים הנאמרים על השובע שעלו שמה, ונמצא שמקום ההוא נהנה מן המזון מלמטה ומלמעלה^[מה] וזה הוא סוד בין החברים, סוד שבחול אין נהנה מקום ההוא אלא מן אותן הדיבורים העולים מתוך שביעה, וכל הדיבורים מעוטרים רעים ושבעים בחדוה, ומקום ההוא נהנה מהם, ובשבת הוא סוד שמקום אחר ההוא נהנה מן המזון ממש, ומן אותה השמחה של סעודת מצוה דשבת, ונמצא כלול בכל מלמעלה ומלמטה, וזהו הסוד (דה"א כ"ט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך, ודאי זה בהנאה שלו מן המזון ומן השמחה של סעודת מצוה דשבת, כמו שנתבאר, ומי שמברך להקב"ה מתוך שובע צריך לכוון לבו ולהשים רצונו בשמחה, ולא יהיה נמצא בעצבות אלא שיברך בשמחה, וישים מחשבתו בסוד הזה שהוא נותן עתה למדרגה העליונה בשמחה בעין טובה, וכמו שהוא מברך בשמחה ובעין טובה כך נותנים לו שפע בשמחה ובעין טובה, ולפיכך לא יהיה נמצא בעצבות כלל אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו ליתן ברכה זו בהסוד שנצרך, עוד יש כאן סוד שהארבע מרכבות השולטות בד' הצדדים עם מחנותיהן גיזונות מאותה ברכת השובע, ובאותן התיבות של ברוך אתה נהנים ומתגדלים ומתעטרים בהן, ומי שמברך צריך לברך ברצון בשמחה ובעין טובה, וע"ז כתוב (משלי כ"ב) טוב עין הוא

זיו הזוהר

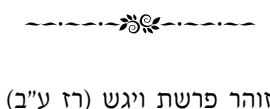
סעודת השבת עי"ז יש לומר שמקום האחר היינו השכינה הקדושה ג"כ נהנית מן סעודות השבת. מה. מלמטה כמו שמבאר, ומלמעלה היינו קבלת השפע מן התפארת עלמא דדכורא.

מג. המלכות נקראת לב, ועל ידי ברכת המזון גורם לה הטבה, היינו קבלת שפע הטוב. מד. פי' שלפי שהנשמה יתירה היא ניצוץ אלהות ונקראת חלק אלוה ממעל לכן כיון שהנשמה יתירה נהנית מן

יברך, כאן תשים עין לסוף המקרא שכתוב כי נתן מלחמו לדל, שאם לא תאמר כך מקרא זה לאו ראשו סופו ולא סופו ראשו, אלא טוב עין כמו שביארנו הוא יברך ודאי בעין טובה בשמחה, ואין זה לחנם לברך בשמחה, שהרי מאותה ברכה ומאותה שמחה נתן מלחמו לד"ל^[מ] הוא המקום שנצרך להיות ניזון מכל הצדדים, מקום שאין לו מעצמו כלום, מקום שנהנה מכל הצדדים ונכלל מכל הצדדים, אלה הענינים לא נמסרו אלא לחכמים היודעים סודות עליונים ודרכי התורה..

האנשים אין יודעים ואין משגיחים בכבוד רבונם, אשרי חלקם של הצדיקים הם העוסקים בתורה

וכל מי שמברך ברכת המזון כראוי בשמחה ברצון הלב, כאשר הוא יסתלק מעולם הזה יתוקן לו מקום תוך סודות עליונים בהיכלות קדושים, זכאי הוא האדם השומר מצות רבנו וידוע הסוד שלהם, שאין לך מצוה ומצוה בתורה שלא יתלו בה סודות עליונים ומאורות וזוהרים עליונים, והאנשים אין יודעים ואין משגיחים בכבוד רבונם, אשרי חלקם של הצדיקים הם העוסקים בתורה, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא.

בנים חיים ומזונות לא בזכות תולה הדבר אלא במזל

פתח יהודי ההוא ואמר, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך, וכי אין מברכים לו להקב"ה קודם האכילה, והלא אנחנו מחויבים להשכים בבקר ולסדר שבחו של הקב"ה כראוי, ולברך לשמו טרם שיברך לאחר בעולם, כמו שנאמר (ויקרא י"ט) לא תאכלו על הדם, שאסור לאכול קודם שיתפלל ויברך לריבונו, וכאן כתוב ואכלת ושבעת וברכת, אלא זו ברכות התפלה לגרום היחוד היא, וזו ברכת המזון להראות אצל מדרגת האמונה שביעה כראוי, ואז החיוב לברך לה כראוי, למען תשבע ותתברך מדרגת אמונה היא^[מ] ותמלא שמחה מן החיים שלמעלה כמו שנצרך, בשביל להשפיע להם מזון, שהרי קשים מזונותיו של האדם לפני הקב"ה כקריעת ים סוף, מה הטעם, לפי שהמזון מהעולם שלמעלה הוא, שלמדנו בנים חיים ומזונות לא בזכות תולה הדבר אלא במזל, ולפיכך קשה לפניו מזונות העולם, שהרי במזל תולה הדבר, שממנו יוצאים מזונות וחיים ובנים, ולפיכך קשה לפניו מזונות העולם, שהרי אין ברשותו קיימים עד שהוא יתברך^[מ] כדמיון זה הזיווגים שבעולם קשים לפניו, והכל לפי שהרקיע וילון אין משמש כלום, וכל שכן באותן הדברים שנמצאים למעלה במקום אחר עליון, ועל כן נצרך שיתברך הוא קודם, בוא וראה כל הזיווגים שבעולם קשים לפני מדרגה ההיא, לפי שכאשר זיווג הקדוש ההוא נמצא יוצאות כל הנשמות מתוך אותו

זיו הזוהר

מו. ד"ל רומז על מדת המלכות דלית לה מגרמה כולם כידוע, ועל ידי ברכת המזון גורם לה השפעת השפע. מז. זו מדת המלכות. מח. פי' עד שישראל יגרמו השפעת שפע וברכה מלעילא למדת

המזל למעלה, שהוא נהר ההוא שנמשך ויוצא^[מט] וכאשר נתעורר השתוקקות מלמטה למעלה, אז פורחות הנשמות מן המזל ונשפעות כלן כלולות זכר ונקבה יחד במדרגה היא^[נ] ואחר כך היא מחלקת אותן כל אחת ואחת למקומה הראוי לה, ואחר כך קשה לפני מדרגה ההיא לחבר אותן כבתחילה, לפי שאינן מתחברות אלא לפי דרכי האנשים, והכל בשלמעלה תולה^[נא] ועל כן קשה לפניו כקריעת ים סוף, שהרי קריעת הים לפתוח בו שבילים בשלמעלה הי' תולה^[נב] וכמו שנפתחים בו נתיבות ודרכים כך נתבקע ונתפתח, ולפיכך הכל תולה בשלמעלה, ואנחנו צריכים לברך לה ולתת לה תוקף מלמטה, בשביל שתתברך מלעילא ותתחזק כראוי, ועל כן כתוב וברכת א"ת ה', א"ת דוקא^[נג] ולעומת מקום ההוא נצרך להראות לפניו שביעה והארת הפנים, ולעומת צד הטומאה בזמן שהוא שולט בעולם נצרך להראות לפניו רעב, כי אותה המדרגה רעבה היא, ונצרך להראות לפניו רעב ולא שובע, הואיל שבשביעה אינה שולטת בעולם, ועל כן ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך.

זוהר פרשת בלק (קפו ע"ב)

כאשר האדם מכין עצמו לברך להקב"ה בהזמנת הפה ואומר הב ונברייך, נתתקנת השכינה בהזמנה זו כלפי מעלה לקבל ברכות

פתח עלם ההוא בנו של רב המנונא הזקן ואמר אברכה את ה' בכל עת וגו', וכי מה ראה דוד לומר אברכה את ה'^[נד] אלא ראה דוד שנצרך הזמנה ואמר אברכה, לפי שבשעה שהאדם יושב על השלחן נמצאת שם השכינה וגם צד הטומאה נמצא שם^[נה] כאשר האדם מכין עצמו לברך להקב"ה בהזמנת הפה ואומר הב ונברייך, נתתקנת השכינה בהזמנה זו כלפי מעלה לקבל ברכות, וצד הטומאה נכפף, ואם אין האדם מכין עצמו בהזמנת הפה לברך להקב"ה, צד הטומאה שומע ומכשכש להיות לו חלק בברכה זו, ואם תשאל מפני מה בשאר ברכות אין בהן הזמנה, אבל דבר ההוא של הברכה שמברכים עליו הוא עצמו היינו הזמנה, ובוא וראה שכך הוא שמה שמברך על פרי אותו הפרי הוא הזמנה ומברכים עליו, ואין לו חלק לצד הטומאה, וקודם זה בזמן שהיה אותו הפרי ברשות של צד הטומאה אין לברך עליו, ככתוב זוהר (ויקרא י"ט) ערלים לא יאכל, כדי שלא יברכו על אותן הפירות ולא יתברך צד הטומאה, כיון שיצא הפרי מרשותו יאכל ומברכים עליו, ועצם הפרי הוא ההזמנה להברכה, וכן כל הדברים שמברכים עליהם כלם הם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד הטומאה, ואפשר תאמר שכמו כן לברכת הזמון כוס של ברכה הוא הזמנה, ולמה צריך לומר הב ונברייך, אלא הואיל ובתחלה כשהיה שותה אמר בורא פרי הגפן, הרי אותה הזמנה היתה, ועכשיו לברכת המזון נצרך שנוי להזמנה אחרת, שהרי כוס זה לכבוד הקב"ה הוא ולא למזון, ולפיכך נצרך הזמנת הפה לומר הב ונברייך, ואפשר תאמר כי נברך שאכלנו

זיו הזוהר

המלכות. מט. היינו מדת היסוד. נ. במדת המלכות. נא. לסבב סבות שונות שיתקרבו ויזדווגו. נב. לא על ידי זיוג תפארת ומלכות אלא בכח ההזדווגות של חכמה ובינה. נג. זו מדת המלכות שעל ידי ברכת ישראל תתמלא בשפע מן הזדווגות של חכמה ובינה. נד. שהלא נראה כעין התפארות. נה. ניצוץ

משלו זו היא הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זו היא ברכה, כך הוא בודאי, אבל נברך הזמנה אחרת היא, הזמנת הפה בתחלה באמירת הב ונברך היא הזמנה לכוס של ברכה סתם^[נ] וזה הכוס כיון שקבלו המברך נצרך הזמנה אחרת באמירת נברך לעומת עולם העליון, שכל המזונות והברכות נשפע משם^[נ] ולפיכך הנוסח בדרך נסתר, שעולם העליון נסתר הוא, ואין אצלו הזמנה אלא על כוס של ברכה..

מים אחרונים חובה כי לחובה הם שייכים

ונצרך מקודם לנקות האצבעות במים אחרונים להעביר הזוהם שעליהן, שתהיינה האצבעות בנקיות כשמברכים בהן להקב"ה, לפי שבהן ובציור שלהן נתברך שם הקדוש, כמו שאמר ר' שמעיא החסיד, שכל טנופת וכל לכלוך תסלקו אותן לצד הטומאה, שהרי צד הטומאה מן טנופת ולכלוך ניזון, ועל כן מים אחרונים חובה כי לחובה הם שייכים.

זוהר פרשת ויחי (רנו).

ברכות שורות בעולם, והשלחן נשתלם כראוי

ובוא וראה מי שמברך על המזון לא יברך על שלחן ריק, ונצרך שימצא לחם על השלחן וכוס יין ביד ימנית, מה הטעם, בשביל לקשר השמאל בימין^[נ] ושיתברך הלחם מהם, ולהתקשר בהם להיות הכל קשר אחד לברך שם הקדוש כראוי, שהרי הלחם נתקשר ביין והיין נתקשר בהימין^[נט] ואז ברכות שורות בעולם והשלחן נשתלם כראוי.

זוהר פרשת ויחי (רנ ע"א)

סוד מרכבה הקדושה

אמר רבי שמעון רב המנונא הזקן לא היה נותן כוס של ברכה לאיש אחר לברך, אלא הוא התקדם ונטלו בשתי ידיו ומברך, והרי אמרנו שצריך לקבלו בימנית ובשמאלית, ואף על פי שהרבה דרשו בזה הכל נכון הוא, אבל כוס של ברכה כאן נצרך כוס, שכתוב (תהלים קט"ז) כוס ישועות אשא, שהרי בכוס הזה נמשכות ברכות מאותן ישועות שלמעלה^[ס] והוא מקבלן ואסף אותן אצלו, ושם נשמר יין העליון שנאסף באותו הכוס, ונצרך לברך לו בבחינת הימין ולא בהשמאל, והיין שנאסף בכוס הזה יתברכו ביחד, ונצרך לברך השלחן שלא יהיה ריק מלחם ויין הכל ביחד^[סא] בוא וראה כנסת ישראל כוס של ברכה נקראת, וכיון שהיא כוס של ברכה נצרך ימין ושמאל שיקבלו אותו^[סב] וכוס ההוא ניתן בין הימין והשמאל,

זוהר פרשת ויחי (רנ ע"א)

נח. היינו לכוון שימתקו הגבורות בחסדים ויהפכו לרחמים, והלחם דהיינו מלכות תתברך מן שלשתן שהם חדי"ר. **נט.** פי' שהמלכות תתקשר בהבינה והבינה תתקשר בהחכמה. **ס.** פי' שהמלכות מקבלת שפע ברכות מן חכמה ובינה. **סא.** לחם מרמז על מלכות, ויין מרמז על בינה. **סב.** כדי

השכינה הקדושה מבקשת ליהנות מן השלחן הכשר עם דברי תורה וברכות כראוי, וצד הטומאה מבקשת ליהנות כשיהי' השלחן להיפוך מזה. **נו.** היינו לברך למדת המלכות, כי סתם כו"ס מרמז על מלכות כיון שמספרו אלהי"ם. **נז.** היינו להמשיך שפע להמלכות מעולם הבינה שהוא עולם הנסתר.

וצריך שיתמלא ביין, בשביל יינה של תורה שהוא יוצא מעולם הבא^[טג] ובוא וראה כוס של ברכה בו נתגלים ענינים עליונים, סוד מרכבה הקדושה, כוס של ברכה צריך לקבלו ביד ימנית ושמאלית, זה דרום וצפון, והכוס של ברכה שיהיה מקבל ברכה מהם, איזה כוס של ברכה, זו מטתו שלשלמה^[טד] שנצרך שתהיה נתונה בין צפון לדרום, אחר כך צריך להניח הכוס ביד ימנית, שיתתקן הגוף עמהם^[טה] וישים עיניו בו באותו הכוס לברכו בארבע ברכות, לפי שכתוב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו', נמצא מרומז בכוס של ברכה סוד האמונה צפון ודרום מזרח ומערב^[טו] הרי מרכבה הקדושה כראוי לו, והשלחן יהיה עם לחם כדי שיתברך מכל הצדדים למעלה ולמטה, למעלה בסוד הכוס של ברכה שיתחבר דוד המלך בהאבות^[טז] ולמטה שיתברך לחם עוני ויהיה לחם עונג, וזה נתבאר, ויתברך שלחן האדם שיהיה נמצא בו מזון תמיד.

זוהר פרשת עקב (ער ע"ב - רעיא מהימנא - רועה הנאמן)

מצוה זו לברך לו להקב"ה על כל מה שאוכל ושותה ונהנה בעולם הזה

ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו', מצוה זו לברך לו להקב"ה על כל מה שאוכל ושותה ונהנה בעולם הזה, ואם אינו מברך נקרא גולן אצל הקב"ה, שכתוב גולן אביו ואמו וגו', והרי ביארו החברים שבעבור הברכות שהאדם מברך להקב"ה בא להמשיך חיים ממקור החיים לשמו הקדוש של הקב"ה^[טז] ולהשפיע עליו מן שמן עליון ההוא, ומשם תבוא השפעה לכל העולם, שנאמר ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך, ואותן הברכות ממשיך האדם באלה דברי הברכות מן מקור העליון ההוא, ומתברכים כל אותן המדרגות והמקורים, ונתמלאים בשפע להשפיע על כל העולמות, ונתברכים כלם יחד.

מי שמברך להקב"ה מתברך, ונוטל חלקו מאותן הברכות קודם כל העולם שלמטה ועל כן צריך האדם להשים רצונו וכונתו בסוד הברכות, לבעבור שיתברכו האבות והבנים כלם יחדו^[טז] ומי שמברך להקב"ה מתברך, ונוטל חלקו מאותן הברכות קודם כל העולם שלמטה, וכיון ששמו של הקב"ה מתברך יורד משם השפע ושורה על ראשו חלק הראשון, והרי ביארנו שנאמר (שמות כ') בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך, וכיון שהברכה היא באה ושורה על ראשו תתפשט משם בכל העולם, בשעה שאותן הברכות יורדות מתעטרות בתוך שדה תפוחים הקדושים^[טז] ופוגעים בהן כמה מדרגות הממונים שבעולם^[עא] ויורדות בהם, ומכריזים ואומרים, זה הוא מן הדורן ששלח פלוני

זיו הזוהר

היסוד, ועי"ז המלכות שהיא לחם עוני תהיה ללחם פנג מלאה בשפע כל טוב. סח. שמן העליון היינו שפע הבאה מעולם החכמה, מקור חיים היינו הבינה, שמוש להקב"ה היינו מלכות. סט. אבות ובנים היינו כל הספירות כידוע בסוד ומביא גואל לבני בנייהם. ע. זו מדת המלכות. עא. הם העומדים הכן ע"פ פקודת המלכות לקבל חלקים חלקים

להשפיע בה חסדים וגבורות, ובנתינת הכוס אחר כך לימין יומתקו הגבורות בהחסדים. סג. פי' מעולם הבינה. סד. היינו מלכות, שלמה היינו תפארת. סה. גוף המברך רמז על תפארת. סו. דרום וצפון היינו חסד וגבורה, מזרח ומערב היינו תפארת ומלכות, וזה סוד המרכבה. סז. פי' שהמלכות תתחבר עם חג"ת לקבל מהם השפעה על ידי

להקב"ה^[עב] מאיזה מקום יורד השפע, ממקום ראש אחד שנקרא צדי"ק^[עג] שמה עולות הברכות שלמטה, ומעוררות להוריד ברכות אחרות מלמעלה, ונתמלא שם מלמעלה ומלמטה, זה שכתוב (משלי י') ברכות לראש צדיק, כיון שמדרגה זו נתמלאה משפיע לכלה היא^[עד] ומשם יוצאות ונמשכות למטה, כאשר עולות אותן הברכות מלמטה אין שם פתח ופתח למעלה שלא יבואו הממונים שלמעלה ויפתחו כל אותן הפתחים, ומכריזים בכל אותן הרקיעים ואומרים, זה הוא דורן למלך ששלח פלוני, זה הוא דורן בקיום כראוי, ואיזה הוא, זו הברכה שענו עליה אמן, שכל הברכה שעונים עליה אמן זו היא בקיום כראוי, וכיון שברכה זו עולה כל המדרגות שלמעלה כלן נזמנות אצל המאור ההוא שאינו מאיר מעצמו^[עה] בשביל להשפיע לה הארה, וכל שכן אם היא ברכה שרבים מברכים אותה ומעטרים לה בעטרות קדושות בסוד של אמן, אמן הוא סוד הקשר של כל היחוד והקדושה בסוד של רבונו^[עו] ומעטר בזה לברכה ההיא בעטרות עליונות כראוי.

על סוד זה כתוב כי מכבדי אכבד, אלה הם המברכים לו להקב"ה

והקב"ה רצונו בהם באותן המברכים לו, ותשוקתו בהברכות שלמטה, כי זאת הברכה עולה ומעוררת הארה להמאור שאינו מאיר מעצמו, ותחזק לה בתוקף התגברות להתעלות למעלה, ועל סוד זה כתוב (שמואל א' ב') כי מכבדי אכבד, אלה הם המברכים לו להקב"ה, ובוזי יקלו, אלו הם שאינם מברכים לו להקב"ה ומונעים הברכות מפייהם, וזהו סוד הברכות על מצות התורה ועל כל הנאות ותענוגים של עולם הזה, להשפיע ברכות מלמעלה למטה.. שהרי אותן הברכות עולות עד שמגיעות להמאור שאינו מאיר מעצמו, ומעוררות בהתגברות למאור ההוא שאינו מאיר מעצמו בדברי הברכה, ועולה התעוררת למעלה עד שמגיע לכסא העליון מקור כל החיים^[עז] אז יוצאות ממקור העליון ההוא ברכות אחרות, ונפגשות אלו באלו ונושקות אלו לאלו, ובאות ושוורות על ראש הצדי"ק להשפיע למטה, וכאשר יורדות מתברכים האבות והבנים וכל המאורות שלהם.

~~~~~

 זוהר פרשת עקב (רעא ע"א)

ברו"ך הזה נקרא כך בסוד חכמה העליונה שמשפיע למקום ההוא על ידי שביל דק אחד שמכניס בו

סוד ברכות האלו הוא לעורר השפעה מלמעלה למטה בסוד הזה, ברוך, זה סוד המקור העליון מהכל, להשפיע ולהמשיך השפע ולהאיר כל הנרות, והוא מבורך תמיד שאין מימיו נפסקים^[עח] ומשם התחלת העולם שנקרא עולם הבא, והוא קצה השמיים, וקצה ההוא הוא קצה העליון, לפי שיש קצה כדמיון זה למטה, והוא עולם התחתון^[עט] ונקרא גם כן

~~~~~ **זיו הזוהר** ~~~~~

הוי"ה ואדני". **עז**. זה עולם הבינה. **עת**. היינו הבינה שהשפע שלה שמקבלת מן החכמה אינה נפסקת לקיום העולם, ושם התחלת העולם שנקרא עולם הבא, והוא קצה השמיים, פי' קצה התפארת הכולל ו' ספירות מן חסד עד מלכות. **עט**. שבקצה התחתון מתחיל עולם המלכות.

מאותו השפע ולחלק שלל לכל הנבראים, וגם אותם המלאכים מקבלים כחות מן השפע הזאת עבור עצמם. **עב**. תורה תפלות וברכות. **עג**. זה היסוד. **עד**. היסוד שנקרא כ"ל וצדיק מעביר השפע להמלכות שנקראת כלה. **עה**. זו המלכות. **עו**. היינו יחוד קב"ה ושכינתיה, כי אמן בגי' צ"א כמספר

זוהר פנחס (רמה ע"א)

עשרה דברים שצריך האדם להנהיג בשלחן של שבת

פתח רועה הנאמן ואמר, כתוב (יחזקאל מ"א) **וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה', ז"ה, מרמז על י"ב פנים של לחם הפנים שהוא משלחן המלך, כמו כן מי שיש לו צריך להכין ולסדר על שלחנו ד' ככרות בכל סעודה של שבת, לשלש סעודות י"ב פנים, ואם תשאל שהלא אינן אלא שש מדאורייתא משום לחם משנה, אלא הרי אין ביכולת להזכירו בלי ו חברו, ו"ו רמז על שש מלמעלה למטה ושש מלמטה למעלה, כנגד שש מדרגות של כסא העליון ושש מדרגות של כסא התחתון, שש בנסתר ושש בנגלה^[פט] הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם.. זה הוא תקון הראשון של שלחן המלך, שהם עשרה דברים שצריך האדם להנהיג בשלחן של שבת.**

ראשון, להכין השלחן כמי שאוכל לפני המלך^[צ] שכתוב ז"ה השלחן אשר לפני ה'.

שני, נטילת ידיים עד השיעור שתקנו החכמים, שהם ה' קשרי האצבעות שיש בהן י"ד פרקים וכמו כן י"ד פרקים הם ביד שמאלית, והם כ"ח פרקים, כנגדם כ"ח אותיות של שם הוי"ה^[צא] שהן כ"ח אותיות הראשונות שבמעשה בראשית, שנאמר בהן ועתה יגדל נא כ"ח ה' ועשר אצבעות מרמזות לעשרה מאמרות של מעשה בראשית, ולפיכך דרשו חכמי המשנה מי שמזולזל בנטילת ידיים נעקר מן העולם, מפני מה, לפי שיש בהן סוד העשרה מאמרות וכ"ח אותיות שבהן נברא העולם.

על דרך הסוד שכתוב כי כוס ביד ה', כו"ס מספרו אלהי"ם

שלישי, כוס של ברכה, שתקנו בו עשרה דברים, הדחה, שטיפה, עטור, עטוף, חי, מלא, מקבלו בשתי ידיו ונותנו בימנית, נותן עיניו בו, מגביהו מן הקרקע טפח, ומשגרר במתנה לאנשי ביתו. ועל דרך הסוד שכתוב (תהלים ע"ה) **כי כוס ביד ה', כו"ס מספרו אלהי"ם**^[צב] ומשם הנשמה שנקראת על שמו כוס, זש"כ (שם קי"ח) כוס ישועות אשא, איזו

זיו הזוהר

עם מילוי דמילוי כזה, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. **צב**. דעת הזהר לעיל שהכו"ס מספרו אלהי"ם מרמז על מלכות, וכאן דעת הר"מ שמרמז על הבינה, והשם אלהים לפעמים מורה על הבינה כידוע ונקרא אלהים חיים.

פט. שית דרגין דכרסיא עלאה היינו של הבינה הן בהסתר, ודכרסיא תתאה היינו של מלכות בנגלה. **צ**. כאוכל בשלחן המלך, לפיכך צריך להמצא עליו י"ב חלות כדמיון שלחן המלך בלחם הפנים כחשבון ז"ה. **צא**. כ"ח האותיות הן מילוי שם הוי"ה

ישועות, ה' אצבעות שהן כנגד ה' ספירות, שהכוס שהוא אלהים חיים מתפשט בהן על חמשים שערים, ה' פעמים עשר באות יו"ד^[צ] והיינו עשרה דברים שתקנו החכמים בכוס שמרמוז על אלהים חיים, שבזה השם חמש אותיות במספר ה'^[צד] ותקנו בכוס שצריך הדחה ושטיפה, הדחה מבחוץ ושטיפה מבפנים.

מי שזכה לנשמה מהכוס הוא צריכה הנשמה להיות טהורה בפנים ומבחוץ

וסוד הדבר שיהיה תוכו כברו, מי שזכה לנשמה מהכוס הוא צריכה הנשמה להיות טהורה בפנים ומבחוץ, סוד הדבר (ויקרא ט"ז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים וקדושה מבחוץ, וכמו שהכוס אין טהרתו וקדושתו מבפנים ומבחוץ בלי מים, אף כך הנשמה אין טהרתה וקדושתה מבפנים ומבחוץ בלי תורה, ובשביל זה אמר רבן גמליאל מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, לפי שאין זה מצד עץ החיים אלא מעץ הדעת טוב ורע. עטור, דרשו בזה שמעטרו בתלמידים, ועל דרך סוד ה' היא הכוס, מעטרו בתלמידים באות י שהיא עטרה על ה'.

מלא כל הארץ כבודו, כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש

עטוף, שצריך לעטוף ראשו, לפי שהשכינה על ראשו, שכן דרשו חכמי המשנה אסור לתלמיד חכם ללכת ד' אמות בגילוי הראש, משום (ישעי"ו) **מלא כל הארץ כבודו, כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש**.. חי, דרשו בזה דהיינו חי מן החבית, ועל דרך סוד שכינה העליונה היא ספירה השמינית מלמטה למעלה^[צה] ולפיכך נקראת ח' ונאמר בה (משלי כ"ד) בחכמה יבנה בית, וזהו חבי"ת ח' בי"ת, ולפי שהיא חיים, ככתוב (שם ג') עץ חיים היא למחזיקים בה, יין הבא משם הוא חי, וזהו יינה של תורה, מי שעוסק בה נקרא חי, ועוד צדי"ק ח"י היינו ח"י מן החבי"ת^[צו] יין יש ממנו שני גונים לכן ואדום, ויין מספרו ע' כנגד ע' פנים הרי ע"ב^[צז] וכנגד ב' גונים של היין הוא זכור ושמור של שבת וע' תיבות הקידוש, ויכל"ו מספרו ע"ב. **מלא**, זה שכתוב (דברים ל"ג) **ומלא ברכת ה', ואף אם האדם מלא מיינה של תורה כמו כן הוא צריך להיות שלם**^[צח] כמו שכתוב איש תם, ותרגומו גבר שלים, וכמו ויבא יעקב שלם, שצריך להיות נשמה שלמה ולא יהיה בה פגם, כי כל אשר בו מום לא יקרב, כמו כן [הכוס צריך להיות מלא יין ושלם בלי פגם].. מקבלו בשתי ידי ונותנו בימין, כדמיון התורה שניתנה בשני לוחות, ה' דברות בלוח אחד כנגד ה' אצבעות של יד ימנית, וה' דברות בלוח השני כנגד ה' אצבעות של יד שמאלית, ונתנו בימין היינו ביד הימנית, ובשביל זה שני לוחות אבנים הוריד בידו, ולא בידיו, ועל זה מעיד הכתוב מימינו אש דת למו.

זיו הזוהר

יסוד, ב"ת מלכות, אבל רמז הזה יתכן יותר לפי השיטה שהכוס מרמז על מלכות. **צז**. יין בגי' ע', ועם ב' גונים הוא ע"ב, וכן זכור ושמור עם ע' תיבין דקידוש הוא ע"ב, וכל זה לכוון המשכת החס"ד שג"כ בגי' ע"ב. **צח**. במדור טובות, כי לא המדרש

ה' הראשונה של השם הוי"ה נדרשת עם אות יו"ד שלפניה ה' פעמים עשר חמשים, היינו חמשים שערי בינה. **צד**. ומרמז על ה' הראשונה של השם הוי"ה, דהיינו בינה. **צה**. הבינה נקראת שכינה העליונה. **צו**. לפי"ז נדרש הצירוף ח"י ב"ת, ח"י

ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בשביל שתתברך אשתו שהיא בבחינת נפש

ונותן עיניו בו, לפי שזה הכוס הוא כנגד ארץ ישראל^[צט] שנאמר בה (שם י"א) תמיד עיני ה' אלהיך בה, והעינים שלמעלה הם שבעים הסנהדרין, ומשה ואהרן עליהם הם שתי עינים העליונים, אחת עין ימנית ואחת עין שמאלית, והן ע"ב כמספר ביי"ן וזה הוא הסוד של נותן בכוס עינו^[ק]. ומגביהו מן הקרקע טפח, לפי שאות ה' הוא הכו"ס, נצרך להעלותה לקשרה באות י' שהיא טפח, ובכחו תתפתח ותתפשט ה בחמש האצבעות^[א]. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בשביל שתתברך אשתו שהיא בבחינת נפש^[קב] שנאמר בה ונפשנו יבשה אין כל, ותתברך ותעשה פירות, כמו שכתוב תדשא הארץ דשא.

אבל בסתרי תורה ביארו הרוצה להעשיר יצפין, יתן שלחנו לצפון

רביעי, להיות על שלחנו דברי תורה, שלא יתקיים בו כדמיון של עמי הארץ, שנאמר עליהם (ישעי' כ"ח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום, אבל בסתרי תורה ביארו הרוצה להעשיר יצפין, יתן שלחנו לצפון, הרי השלחן לשמאל שהוא בחינת דין נצרך לקשר בו הימין, שהיא התורה שניתנה מחסד שהוא רחמים הנקראת ימין ה'.

כי הוא חייך ואורך ימך, כי הוא חייך בעולם הזה, ואורך ימך בעולם הבא

חמישי, דרשו חכמי המשנה שצריך להאריך על שלחנו בשביל עניים, וסוד הדבר לפי שהצדקה תאריך ימיו שלא יתקצרו, כדמיון התורה שהיא מארכת ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא להנשמה, אף כך צדקה היא אריכת ימים להגוף בשני העולמות, זה שכתוב (דברים ל') כי הוא חייך ואורך ימך, כי הוא חייך בעולם הזה, ואורך ימך בעולם הבא, אריכת ימים בעוה"ב להגוף היינו לתחיית המתים, שלאחר שיקום לא ימות, וכמו שבעוה"ב יהיה בקיום, כן בעוה"ז יהיה בקיום.

זוהר פרשת פנחס (רמו ע"א)

והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים

ששי, שלא יהיה גרגרת ובלען על שלחן המלך, כדמיון של עשו שאמר הלעיטני נא, דרך הלעטה, אלא צריך לאכול בדרך טחינה, כמו כן מי שמוציא דיבורי תפלה או תורה מפיו צריך להוציאם בהטחנה שלמים, ולא בהלעטה חסרים, ולא עוד אלא שבמאכל יש סכנה, פן יקדים קנה לושט.

שביעי, מים אחרונים, ודרשו שמים ראשונים מצוה ואחרונים חובה ואמצעים רשות, במים הראשונים צריך להעלות האצבעות, כדי שלא יחזרו המשקין ויטמאו את הידים, ויש חכמים שאמרו כי מים האחרונים הוא מפני מלח סדומית שלא תסמא את העינים, אם כן הוציאו זה מחובה וסותרו דברי החכמים שאמרו שהם חובה, ואין דרך ארץ לסתור דברי

זיו הזוהר

עיקר וכו'. **צט.** מכאן משמע שהכוס מרמז על על מלכות. **קא.** מכאן משמע שהכוס מרמז על מלכות. **ק.** והכונה להמשיך חסדים להכוס שמרמז הבינה. **קב.** שורש אשה במלכות שנקראת נפש.

אותן החכמים שנאמר עליהם (דברים י"ז) על פי התורה אשר יורוך, ולא עוד אלא שאמרו בנטילת ידים ג' קדושות, זה שכתוב (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה', והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים, כי קדוש, זה שמן בושם או מים אמצעים בין [תבשיל] גבינה לבשר, אני ה', זו ברכה, זכאי העם שרבונו משה אותם אליו.

ארבעה משמרות הוי הלילה

שמיני, לשלשה צריך כוס, מפני מה, כיון שבינה היא ספירה השלישית מהעשר ספירות מלמעלה למטה, ולפיכך פחות משלשה אין צריך כוס, לשלשה צריך כוס [קג] וזה רמז על קדושה לך ישלשו, ולא עוד אלא שהתורה לא ניתנה פחות משלשה, כהנים ליום וישראלים, תורה נביאים וכתובים, בחדש השלישי, ביום השלישי זו בינה יהו[קד] ובשבילה אמרו שלש משמרות הוי הלילה, מלכות ה היא רביעית, עליה אמרו ארבעה משמרות הוי הלילה, ש"ן של ג' ענפים כנגד ג' משמרות, ויש"ן של ד' ענפים כנגד ארבעה משמרות [קה]. **תשיעי, כוס של ברכה רביעית הלוג, ושיעור שלו כנגד ח אות הרביעית של השם הוי"ה.**

השלחן הוא כנגד השכינה

עשירי, בעשרה אומר נברך לאלהינו, כי שכינה התחתונה היא רביעית ועשירית, רביעית בהשם הוי"ה, ועשירית לעשר הספירות שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וכמה צריך האדם לשמור עצמו שלא ישליך דברים האלה במקום שאין נצרך [קי] כמו מי שמשליך פתיתי לחם, כל שכן מי שמשליך לחם של תורה החוצה משלחנו, שהשלחן הוא כנגד השכינה שנאמר בה (יחזקאל מ"א) זה השלחן אשר לפני ה'.

זוהר פרשת עקב (רעב ע"ב)

בשבת בכל עניניו צריך להוסיף מחול על הקודש, בין במאכליו ומשתיו, בין בבגדיו, בין בהסבה שלו

פתח עלם ההוא ואמר, אלה עשרה דברים צריך האדם לעשות בסעודה, אחד נטילת ידים. שני להכין שתי ככרות לכל סעודה של שבת. שלישי לאכול שלש סעודות ולהוסיף מחול על הקודש, רביעי להאיר השלחן בנרות, כמו שדרשו שלחן בצפון ומנורה בדרום, וצריך הסבה כמו שדרשו הסבו אחד מברך לכלם, ובשבת בכל עניניו צריך להוסיף מחול על הקודש, בין במאכליו ומשתיו, בין בבגדיו, בין בהסבה שלו, שצריך להכין לכבוד שבת הסבה יפה בכמה כרים וכסתות מרוקמות מכל אשר בביתו, כמי שמכין חופה לכלה, כי שבת היא מלכה והיא כלה, ובשביל זה היו יוצאים חכמי המשנה ערב שבת לדרך להקדים פני השבת, והיו אומרים באי כלה באי כלה, ונצרך לעורר שירה וחדוה אליה בהשלחן, ולא

זיו הזוהר

קג. כיון שכוס מרמז על הבינה. קד. ה"י מקבלת השפע שנקרא שמן יו"ד חכם, ומשפעת זה. קו. למסרם לאנשים קלי הדעת וללצים. לוא"ו תפארת. קה. כי יש ב' שעות בגמרא בענין

עוד אלא שיש בזה סוד אחר, כי כדמיון גברת הבית נצרך לקבל פני שבת בכמה אורות מן נרות של שבת, ובכמה תענוגים ובגדים נאים, ובית מתוקן בכמה מיני תיקון בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובשמחה זו ותקון היפה גורמים שנשארת שפחה הרעה בחשכות ברעב בבכיה בהספד, בבגדים שחורים כאלמנה, שאם מלאה זו חרבה זו, יצר הטוב מטרונה הקדושה מלכות הקודש היורדת בשבת היא כלולה מעשר ספירות, מעוטרת בשבע שמות שאינן נמחקים, בכמה מרכבות של חיות הקודש ובכמה חילות ומחנות, והמך יוצא כנגדה בכמה מחנות, ונשארת יצר הרע שפחה הרעה בחשכות, כאלמנה בלי בעל ובלי מרכבות, ואלה שנאמר עליהם (ירמי' מ"ד) לקטר למלכת השמים והסך לה נסכים, היא עבודה לשפחה הרעה השולטת בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות, ומה היו אלה עושים, היו לוקחים בגדים שחורים והחשיכו המאורות ועשו הספדים בלילי שבתות, כדי להשתתף עמה במצב שהיא נמצאת, כי גם זה לעומת זה עשה האלהים^[קז] לאחר שחטאו ישראל ונחרב המקדש נאמר על השכינה האם הקדושה, איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומבכים בליל תשעה באב המאורות והנרות, ועושים הספד ויושבים כאבלים להשתתף בצער השכינה, לפי שהם גרמו לה כל אותה הצרה. חמישי כוס של ויכלו. ששי לדבר על השלחן דברי תורה. שביעי להאריך על השלחן, כדי שעניים יבואו לשלחנו. שמיני נטילת ידים במים אחרונים. תשיעי ברכת המזון, עשירי כוס של ברכה, וצריך לחזור לקיים אותן עשרה הדברים, ולתקנם בסוד הקדוש שהשכינה כלולה מעשר ספירות, והיא נקראת שלחנו של הקב"ה מצד הגבורה, ולפיכך דרשו החכמים שלחן בצפון.

הברכה אינה שורה אלא על טהרה

אחד, נטילת ידים, שכך דרשו חכמי המשנה, ידים מזוהמות פסולות לברכה, לפי שהן שניות לטומאה, שכאשר האדם הוא אב הטומאה או שהוא ראשון אז הידים הן טמאות^[קח] וכשהן טהורות הן שניות לברכה, שהברכה אינה שורה אלא על טהרה, הכהן שהוא איש טהור איש חסד שורה עליו ברכה, זש"כ (תהלים קל"ג) כשמן הטוב על הראש וגו', ולפיכך דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל וגו', ודרשו החכמים כל כהן המברך מתברך, ושאינו מברך אין מתברך, וחכמי המשנה דרשו כל ברכה שאין בה אזכרה ומלכות אין שמה ברכה, מלכות אדני^[קט] ועוד נטילת ידים צריך ליטול אותן עד הפרק שתקנו החכמים, י"ד פרקים הם בכל יד, באותה שעה שורה עליו י"ד ה' י"ד ה'.. [ב' פעמים י"ד הם כ"ח פרקים, שכנגדן כ"ח ה'] ונטילת ידים הזו צריכה להיות מכח אדם.

זיו הזוהר

ויטמאו את המשקין להיות תחילה, והיינו פשטא דמתניתין חגיגה פ"ב נוטלין לידים לחולין, לפיכך תיבת כד היא טעות וצ"ל כדין. קט. היינו שבכל ברכה צריך לכוון יחוד קב"ה ושכינתיה, שם הוי"ה בשילוב השם אדני.

קז. כמו שבהקדושה יש התפעלות ממעשה האנשים כן גם בהטומאה. קח. פי' שאז יש על הידים שם טומאה אבל ידים מזוהמות יש עליהם רק שם פסול ולא שם טומאה, אלא שגזרו על סתם ידים להיות שניות לטומאה ויפסלו את התרומה

זוהר פרשת עקב (רעג ע"א)

ידים מזוהמות פסולות לברכה, ועיקר המים לטהר הידים שישרה עליהן י"ד ה' י"ד ה' הם מים של התורה

שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א^[ק"י] כ"ח דיליה יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף, והשכינה אינה שורה בכ"ח שלו בפרקי האצבעות עד שהעביר מהם הזוהם ששייך לשפחה הרעה אשת הפסול, ולפיכך דרשו חכמי המשנה ידים מזוהמות פסולות לברכה, ועיקר המים לטהר הידים שישרה עליהן י"ד ה' י"ד ה' הם מים של התורה, כי עמי הארץ שרץ הם ומה תועיל להם טבילה, והשרץ שפחה הרעה שורה על ידיהם משום הגזל שבידיהם, גזל הברכות שגוזלים להקב"ה, שאין יודעים לברך ואין יודעים מה זאת ברכה ומה הוא הזוהם.

הלכה למשה מסיני ששלוחי מצוה אינן נזוקין

שני, לבצוע על שתי ככרות בשבת, שהן מרומזות בשני לוחות התורה שניתנו בשבת זוגות, שכיום השלישי ירדו, שבו נכפל כי טוב, ובשבת ניתנו ב' נקבות לאותן ב' פעמים טוב^[ק"א] ואף על פי שביארו שהשדים ממונים על הזוגות, כמו שהזהירו מלאכול שני ביצים שני אגוזים, אבל הלכה למשה מסיני ששלוחי מצוה אינן נזוקין.. ולכן בשבת כל הנשמות ורוחות ונפשות יוצאות ויורדות זוגות, ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת, ואפילו הגיהנם אינו שולט ואינו בוער, בשבת, ולפיכך לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, זו אש זרה, אלא אש הקרבנות אש של קדושה, ואין להאריך בענין בציעה שלהן שהרי נזכר לעיל מה שדרשו חכמי המשנה (דף רמד.) בעל הבית בוצע והאורח מברך, ועוד דרשו שצריך לדקדק בה' מן המוציא, ושתי הה"ן הן כנגד שתי הלחם^[ק"ב] ושתי חלות של שבת.

זוהר פרשת עקב (רעג ע"א)

יהי חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת

שלישי, לאכול שלש סעודות בשבת, כמו שדרשו חכמי המשנה שאמר אחד מהם, יהי חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת, שהן השלמה לשבע ברכות של התפלה להשלים עמהן לעשר, והן סוד של ענג, כמו שכתוב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומי שאינו מקיים אותן ויש לו יכולת לקיימן נהפך לו מענג לנג"ע צרעת, וכדי שלא יבוא לזה אמר הקב"ה לוו עלי ואני פרוע, וכתוב (ישעי' נ"ח) אז תתענג על ה'.

רביעי, להאיר השלחן במנורה, כמו שדרשו הראשונים שלחן בצפון ומנורה בדרום, כי שלחן הקב"ה כך צריך להיות.

זיו הזוהר

שבע"פ, כדאיתא בספר תד"א, אף על פי שאדם עושה מלאכה כל ששת יה"מ שבת יעשה כלו תורה. קיב. היינו להאריך מעט בה' של המוציא כמו שתי הה"ן ולכוון כנגד בינה ומלכות.

קי. שם הוי"ה במילוי אלפי"ן בגי' אד"ם. קיא. אם אין כאן ט"ס אפשר כונתו שבי' הנקבות דשבת הן ב' הנשמות, נשמה התמידית ונשמה היתירה, לתרין טובין, היינו לשתי התורות, תורה שבכתב ותורה

חמישי, כוס הקידוש של ויכלו, כו"ס מספרו אלהי"ם, ויכל"ו מספרו ע"ב^[ק"ג] שהכלה הקדושה כוללת אותן, וזה הכוס שהוא מלא עם יין של תורה צריך להעיד על מעשה בראשית.

לפיכך צריך תלמיד חכם להזמין אצלו למי שיעסוק עמו בדברי תורה

ששי, להיות על השלחן דברי תורה, שכך דרשו חכמי המשנה שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו', וסוד הדבר על פי שביארו שלחן בצפון, והתורה ניתנה מימין, לחבר הימין שהוא רחמים בשמאל שהוא דין, שהתורה היא הוי"ה מימין, והשלחן אדני" משמאל, ונצרך לחבר אותן, שלפני שהשלחן משמאל דרשו חכמי המשנה שקשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, ולפיכך צריך תלמיד חכם להזמין אצלו למי שיעסוק עמו בדברי תורה.

זוהר פרשת עקב (רעג ע"ב)

על דרך סוד שכל העניים מצד אות ד' הם, שנאמר בה דלותי ולי יהושיע

שביעי, להאריך על השלחן בשביל עניים, ולפיכך כל המאריך על שלחנו מאריכין לו ימיו ושנותיו, ולפיכך (משלי י') וצדקה תציל ממות, שהעני חשוב כמת והוא מחיה אותו, אף כך הקב"ה מחיה אותו, ועוד על דרך סוד שכל העניים מצד אות ד' הם, שנאמר בה דלותי ולי יהושיע, ואות ד' של אחד צריך להאריך בה, כמו שכתוב (דברים י"ז) למען יאריך ימים על ממלכתו, ולפיכך צריך להאריך על השלחן שהוא ד כלול מן ד' רגלי השלחן בשביל כבוד האות ד', וצריך להאריך על השלחן בשביל עניים, ובעבור זה דרשו החכמים שבקש הקב"ה מדה יפה לישראל ולא מצא כמו מדה של דלות, והקשו על זה ממה שדרשו הראשונים שיש מספר מיני מיתות כמספר תוצאות^[ק"ד] וחסרון כיס קשה מכולן, ואיך אמרו הם שלא מצא לישראל מדה יפה כעניות, אלא לפי שכל עם ולשון (ישעי"ח) והיה כי ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה למעלה, אבל ישראל הם דבוקים בהקב"ה במדת העניות ואין מכחישים בו, ולפיכך במדה זו יגאלו, זה שכתוב (שמואל ב' כ"ב) ואת עם עני תושיע, ועני הוא לשון ענוי, שאפילו יש לו לאדם עשור והוא במכאובים ובצרות נקרא עני.

זיו הזוהר

ק"ג. היינו לכוון שיושפע חסדים במלכות והשכינה וחס"ד בגי' ע"ב. **ק"ד.** כך נדרש על הפסוק ולמות הקדושה שנקראת כלה, כי אלהים היינו מלכות, תוצאות דתהלים ס"ח.

יִשְׁאַלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יִדְעַת שְׁאֲפֹשֶׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוּם?" אֲשִׁיב, "כִּי."

יִשְׁאַלוּ, "וַיְהִי עֲשִׂיתָ לָזֶה?"

אֲשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִלְיוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזֹּהַר", וְאָמַרְתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שֶׁכֹּל הָרַבָּנִים וְהָרֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלָהֶם לְלַמֵּד זֹהוּ הַקְּדוּשָׁה הֵם רֵאשֵׁי הָעָרֶב רַב [כֹּל זֶה כְּתוּב בַּזֹּהַר"ק 172 פְּעָמִים - וְגַם מוֹבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע - סֵךְ הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוֹמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכֹל אֶחָד יְכוּל לְרַאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשָׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׁמַגִּיעִים לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל מִיַּדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה."

שמ"י עם י"ה הוא שס"ה, זכרי עם ו"ה הוא רמ"ח, ולפיכך דרשו אין עני אלא מן התורה ומן המצות

וכן אם דוחקים אותו בשביל העושר ומצערים לו כל הימים, כל שכן מי שהוא רש באמת והוא הולך ממקום למקום, ועוד יש עני שנסתלקה ממנו דעתו, כגון איוב שנאמר בו (איוב ל"ד) איוב לא בדעת ידבר וזה אין לחייבו בשביל דיבוריו שמתרעם [קטז] אף כך אות ד היינו השכינה כאשר נסתלק ממנה אח שהוא עמדו האמצעי שנקרא דע"ת [קטז] ועוד אח היא התורה שכלולה מן תרי"ג מצות, זה שכתוב (שמות ג') זה שמי לעולם וזה זכרי וגוי, וביארו שמ"י עם י"ה הוא שס"ה, זכרי עם ו"ה הוא רמ"ח, ולפיכך דרשו אין עני אלא מן התורה ומן המצות, כי שאר עני אינו אלא ענוי, ואות ד שהיא אדנ"י גם כן נקראת עני כשהיא בלי הוי"ה.

והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים, כי קדוש, זה שמן בושם

שמיני, מים אחרונים שנתקנו בשביל מלח סדומית המסמא את העינים, ולמה נקראים חובה, אלא על דרך סוד סם המות שורה על ידיים מזוהמות שעושים בהן ברכה, והכוס שמברכים עליו בלי טהרה נקרא טמא, ומה כוס ששותים בו הו אטמא לברכה עד שמטהרים אותו בהדחה מבפנים ומבחוץ, כל שכן ידי האדם, ולפיכך מים אחרונים חובה, וסוד הדבר (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה', והתקדשתם, אלו מים הראשונים, והייתם קדושים, אלו מים האחרונים, כי קדוש, זה שמן בושם [ומים האמצעים, ג' קדושות] כנגד קק"ק ה' צבאות, ולפיכך והתקדשתם וגוי' למען דעת שאתם בנים להקב"ה, זה שכתוב בנים אתם לה' אלהיכם.

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה

תשיעי, כוס של ברכה, ודרשו חכמי המשנה עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלה הם, עטור, עטוף, הדחה, שטיפה, חי, מלא, מקבלו בשתי ידי ונותנו בימין, מגביהו מן הקרקע טפה, נותן עיניו בו, משלחו במתנה לאנשי ביתו, ועכשיו אין לנו אלא ארבעה שהן, הדחה, שטיפה, חי, מלא, יש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי הכוס שלם, ששבירתו זו היא מיתתו.

זיו הזוהר

קטו. פי' שמטיח דברים כלפי מעלה. קטז. דעת הוא המחבר הכל בפנימיות בסוד חוט השדרה, וכי' כדאיתא מלגו איהו שם מ"ה דאיהו אורח אצילות

זוהר פרשת עקב (רעד ע"א)

בשלושה צריך כוס

עשירי, ברכת המזון, הרי דרשו החכמים בשלושה צריך כוס, וסוד הדבר לפי שהיא אהבת כלולותיך, הם האבות שנתברכו בכ"ל מכ"ל כ"ל^[ק"י] ואין להאריך יותר.

משה תיקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן

ברכת המזון מן התורה מניין, שנאמר ואכלת ושבעת וברכת וכו', ולמדנו כברייטא, וברכת, זו ברכת הזן, את ה' אלהיך, זו ברכת המזון, על הארץ, זו ברכת הארץ, הטובה, זו בונה ירושלים, וכן הוא אומר (דברים ג) ההר הטוב הזה והלבנון, אין לי אלא לאחריו, לפני מניין, שנאמר אשר נתן לך, משעה שנתן לך חייב אתה לברכו, ודרשו חכמינו ז"ל משה תיקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן, יהושע תיקן להם ברכת הארץ בשעה שהכניס לארץ, דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים, עוד נמצא בפרשת המן רמז לברכת המזון במן עצמו, שנאמר ובבקר תשבועו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת תרומה (קנז ע"א)

אם ישראל היו נמצאים זכאים באותן ארבעים שנה היה נתבטל אותו צד הטומאה מהעולם

המוליכך במדבר הגדול והנורא וגו', אמר רבי יוסי כאשר ברא הקב"ה את העולם חלק את הארץ, הישוב הוא לצד אחד והמדבר הוא לצד אחר.. ולא נמצא מדבר תקיף בכל העולם מלבד מדבר ההוא ששברו ישראל כחו וגבורתו ארבעים שנה, כמו שכתוב המוליכך במדבר הגדול והנורא, במדבר ההוא שלט צד הטומאה, ובעל כרחם הלכו ישראל עליו ושברו את כחו ארבעים שנה, ואם ישראל היו נמצאים זכאים באותן ארבעים שנה היה נתבטל אותו צד הטומאה מהעולם, וכיון שהרגיזו לו להקב"ה כמה פעמים נתגבר צד הטומאה ההוא, ונפלו כלם שם תחת רשותו, ואם תשאל הלא משה שעלה על כל בני העולם איך מת שם, אבל לא כן, שהרי שמה עבד הנאמן לא מת ברשותו של שר המדבר אלא בהר העברים, מהו העברים, מחלוקת^[ק"י] שנחלקו עליו שרים העליונים, ולא נמסר ביד השר וממשלה אחרת, ונשאר כך עד שבא משה עבד הנאמן ושלט עליו ונקבר שם.. ואם תשאל אם כן שאותו המדבר הוא תוקף צד הטומאה, איך פקד הקב"ה על שער יוהכ"פ לשלחו להר אחר שנקרא עזאזל, היה להם לשלחו להר שנמצא באותו המדבר שהלכו בו ישראל, אלא כיון שהלכו בו ישראל ארבעים שנה הרי נשבר תוקפו, ונתגבר תוקפו במקום שלא עבר שם אדם לעולם, ובהר שבמדבר הרי היה שם מדורם של ישראל ארבעים שנה, אבל הר ההוא שנשלח אליו השעיר הוא סלע חזק גבוה, ותחת העומק של הסלע ההוא לא היה

זוהר פרשת תרומה (קנז ע"א) זיו הזוהר

ק"י. וכיון שהם שלשה שאכלו יש להם כח יותר לעורר השפעת השפע מן חסד גבורה תפארת שורש האבות א"י להכוס שמרמז על המלכות והשכינה הקדושה. כוונת ד' הברכות של ברכת המזון על פי סוד מובא לקמן בפרשת ראה על הפסוק ואכלתם שם לפני ה' אלהיכם. ק"ח. על דרך

ביכולת האיש ליכנס שמה, ושם הוא שולט יותר לאכול טרפו, כדי שיפרש מן ישראל, ולא יהיה נמצא בהישוב לקטרג עליהם.

זוהר פרשת יתרו (פד ע"ב)

אמר רבי שמעון שני לוחות האלה טרם שנברא העולם היו ונתעלו בערב שבת ויתן ה' אלי את שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים, אמר רבי שמעון שני לוחות האלה טרם שנברא העולם היו ונתעלו בערב שבת, והקב"ה עשה אותם ומעשה ידיו היו, ממה נעשו, למדנו שהם מאותו טל העליון שנמשך מן הקדמון הקדוש, וכאשר יצא ונמשך לשדה התפוחים הקדושים לקח הקב"ה שני כפיסין מהם^[ק"ט] ונתגשמו ונעשו שתי אבנים יקרות, נשב בהם ונתפשטו לשני לוחות, זה שכתוב (שמות ל"ב) והלחת מעשה אלהים, המה והמכתב מכתב אלהים הוא, כמו שכתוב כתובים באצבע אלהים, למדנו אצבע אלהים, אצבע ההיא עולה לעשרה, כמו שנאמר (שם ח') אצבע אלהים היא^[ק"כ] וכל אצבע ואצבע עולה לעשרה עד שנעשית יד שלימה, ככתוב וירא ישראל את היד הגדולה.

זוהר פרשת כי תשא (קצג ע"א)

לצד הקדושה עשה מזבח ההוא ואמר, וזו היא הרפואה שהקדים, שאלמלא עשה כך לא נתקיים העולם על קיומו

ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו, אמר רבי שמעון בוא וראה מה כתוב (שמות ל"ב) וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר, חג לה' ולא לעגל, לצד הקדושה עשה מזבח ההוא ולצד הקדושה קרא ואמר, וזו היא הרפואה שהקדים, שאלמלא עשה כך לא נתקיים העולם על קיומו, ועם כל זה לא שכך הקב"ה חמתו מאהרן, אף על פי שלא נתכוון לרעה, א"ל הקב"ה אהרן שני המכשפים משכו אותך למה שבקשו, חייך שני בניך יפלו ועל חטא זה יהיו נתפסים, זה שכתוב ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו, מהו להשמידו, אלו בניו, כמו שכתוב (עמוס ב') ואשמיד פריו ממעל, כי פירות האיש בניו הם, בוא וראה אהרן העמיד אותו המזבח לפניו והעגל חזר לאחור, בניו שמו לצד הטומאה מלפנים וצד הקדושה חזר לאחור, שנאמר ויקריבו לפני ה', ששמוהו לפני ה', ונתפסו בחטא זה.

זוהר פרשת בשלח (סג ע"א)

ואתפלל אל ה' ואמר אדני אלהים אל תשחת עמך ונחלתך וגו', רבי חזקיה פתח שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה', שיר המעלות סתם, ולא פירש מי אמרו, אלא שיר המעלות שעתידיים כל בני עולם לומר, שעתידי שיר הזה להאמר לדורות עולם, ומה הוא ממעמקים קראתיך, כך למדנו כל מי שמתפלל תפלה לפני המלך הקדוש צריך לבקש בקשתו ולהתפלל מעומק הלב, בשביל שיהיה נמצא לבו שלם בהקב"ה, ויכוון הלב

זיו הזוהר הוראה מתעבר על ריב. **ק"ט.** פי' שתי חתיכות, על דרך הכתוב וכפוס מעץ. **קכ.** וידוע שלקה באצבע

והמחשבה^[קכא] ולמאי אמר דוד כך, והלא כתוב בכל לבי דרשתך, ומקרא זה די, ולמה נצרך ממעמקים, אלא כך למדנו כל אדם שמבקש בקשתו לפני המלך צריך לכוון הלב והרצון לעומק של כל העומקים, להמשיך ברכות מעומק הבאר, כדי שיהיה נשפע ברכות מן [העומק] (המעין) של הכל, ומה הוא, זה המקום ההוא שיוצא ממנו ונמצא ממנו אותו הנהר שכתוב ונהר יוצא מעדן, וכתוב נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים, וזה נקרא מעמקים, עומק של הכל, עומק של הבאר, שמעינות יוצאים משם ונמשכים לברך לכל, וזהו ההתחלה של המשכת הברכות מלמעלה למטה, וא"ר חזקיה כאשר הקדמון נסתר כל הנסתרות רוצה להשפיע ברכות להעולמות, משפיע הכל שיהיה נכלל הכל באותו עומק העליון, ומשם יוצא ונמשך הנהר, אשר נחלים ומעינות נמשכים ממנו, ושמים כלם ממנו, ומי שמתפלל תפלתו צריך לכוון הלב והמחשבה להמשיך ברכות מאותו עומק של הכל, כדי שתתקבל תפלתו ותתמלא בקשתו.

זוהר פרשת בשלח (ז).

מי שיודע לייחד שם הקדוש כראוי הוא מקיים אומה היחידית בעולם

אמר רבי שמעון כתוב קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, מהו באמת, כמו שביארנו הכתוב (מיכה ז') תתן אמת ליעקב, שידע לייחד שם הקדוש בתפלתו כראוי, וזהו עבודת המלך הקדוש, ומי שיודע לייחד שם הקדוש כראוי הוא מקיים אומה היחידית בעולם, שכתוב (שמואל ב' ז') ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ולכך ביארנו שכל כהן שאינו ידוע לייחד שם הקדוש כראוי אין עבודתו עבודה, שהרי הכל בו תולה, עבודת העליונה ועבודת התחתונה, וצריך לכוון הלב והמחשבה כדי שיתברכו העליונים והתחתונים, כתוב (ישעי' א') כי תבאו לראות פני מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, כל אדם הבא לייחד שם הקדוש ואינו מתכוון בו בלב ומחשבה ויראה, בשביל שיתברכו על ידו עליונים ותחתונים, משליכים לו תפלתו לחוץ, וכלם מכריזים עליו לרעה, והקב"ה קורא עליו כי תבאו לראות פני, כי תבאו לראות היה צריך לומר, מהו לראות, אלא כל אותן הפנים של המלך נעלמים בהעומק לאחורי החשך, וכל אותן היודעים לייחד שם הקדוש כראוי מבקעים כל אותן הכתלים של החשך, ופני המלך מתגלים ומאירים לכל, וכאשר הם מתגלים ומאירים מתברכים כלם העליונים והתחתונים, ואז ברכות נמצאות בכל העולמות ובכן כתוב לראות פני, מי בקש זאת מידכם, מה הוא ענינו, אלא מי שבא לייחד שם הקדוש העליון צריך לייחדו מצד של זא"ת, כמו שנאמר בזאת יבא אהרן אל הקדש, בשביל שיזדווגו כאחד אותן

זוהר פרשת זוהר

הארת שפע הרחמים למלכות, והמאמר הזה צריך ביאור גדול לכן אפרש מעט ברמיזה, עומק של כל העומקים זה הכתר, עומק הבאר זו הבינה, עומק הכל או מעין של הכל זה החכמה, עיר האלהים זו מלכות, עומק העליון זה החכמה שממנו יוצא נהר הבינה, והמבין יבין.

עשר מכות. **קכא.** כל זה הוא להבין עומק הכונה בתפלת מרע"ה שהזכיר אותן ב' השמות אדני ואלהים שהכתוב הוא הו"ה, המרמזים על מלכות ובינה, וענינו שהתעלה משה מתתא לעילא מן זא"ת עד הו"א, והיה מכוון להמשיך הארת שפע הרחמים בהסתר מן הא"ס עד הבינה, ומשם תתגלה ותופיע

השנים צדי"ק וצד"ק בזיוג אחד, כדי שיתברכו כלם מהם, והם נקראים חצריך, כמו שכתוב (תהלים ס"ה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך, ואם הוא בא לייחד שם הקדוש, ואינו מתכוון בו ברצון הלב ביראה ואהבה, אומר הקב"ה מי בקש זאת מדיכם רמוס חצרי, זא"ת ודאי, שהרי לא נמצא בהם ברכות, ולא די שברכות אינן נמצאות בהם, אלא ששורה בהם הדין ונמצא הדין בכל.

זוהר פרשת קדושים (פ"ג ע"ב)

אדם העושה מצוה, הקב"ה משים אותה לפניו להשיג בה כל יום, להטיב לו בשבילה

זכר לעבדיך וגו' אל תפן אל קשי העם הזה, אמר רבי חייא אל תפן, וכי מי הוא שיוכל לאמר למלך העליון אל תפן, הלא כתוב (איוב ל"ד) כי עיניו על דרכי איש, וכתוב (ירמ"א כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה', והלא בכל משגיח הקב"ה, וכל המעשים הוא רואה ומביא בדין על כולם אם טוב ואם רע, כמו שכתוב (קהלת י"ב) האלהים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע, ומשה אמר אל תפן, אלא כמה צריך האדם להשמר מחטאיו, בשביל שלא יחטא לפני המלך הקדוש, בוא וראה אדם העושה מצוה, זאת המצוה עולה ועומדת לפני הקב"ה ואומרת, אני מפלוני שעשה אותי, והקב"ה משים אותה לפניו להשיג בה כל יום, להטיב לו בשבילה, ואם האדם עובר על דברי התורה עבירה זו עולה לפניו ואומרת, אני מפלוני שעשני, והקב"ה מניחה לעמוד שם להשיג בה כדי להכריתו, זה שכתוב וירא ה' וינאץ מכעס בניו ובנותיו, מהו וירא, ראה מה שעומד לפניו, ואם חוזר בתשובה מה כתוב, (שמואל ב' י"ב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות, שמעביר חטא ההוא מלפניו שלא יסתכל בו, כדי להטיב לו, ועל כן אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו, אמר רבי יוסי גם מכאן נשמע כך, שכתוב (ירמ"א ב') נכתם עונך לפני.

זוהר פרשת מצורע (נו ע"א)

כל עבודה שרוצה האדם לעבוד לפני הקב"ה, צריך להקדים יראה לירא ממנו, ואח"כ יזכה לעשות בשמחה מצות התורה

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה, רבי יצחק פתח (תהלים ב') עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה, וכתוב (שם ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה, אלו המקראות סותרים זה את זה, אלא כך למדנו עבדו את ה' ביראה, כל עבודה שרוצה האדם לעבוד לפני הקב"ה, צריך להקדים יראה לירא ממנו, ובשביל היראה מרבנו יוכל אחר כך לעשות בשמחה מצות התורה, ועל כן כתוב מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה, וגילו ברעדה, שאסור לו לאדם לשמוח הרבה בעולם הזה, כך הוא בעניני העולם, אבל בעניני התורה ובמצות התורה צריך לשמוח, ואחר כך יוכל האדם לעשות בשמחה מצות התורה, כמו שכתוב עבדו את ה' בשמחה, רבי אבא אמר עבדו את ה' ביראה, סוד הדבר הוא, עבדו את ה' ביראה, מה יראה היא כאן, אלא כמו שביארנו שכתוב (משלי א') יראת ה' ראשית דעת,

וכתוב (תהלים קי"א) ראשית חכמה יראת ה', יראת ה' כך נקרא הקב"ה [קכב] רבי אלעזר אמר עבדו את ה' ביראה, מי שרוצה לעבוד עבודת רבונו מאיזה מקום יתחיל, ובאיזה מקום יכוון העבודה לייחד השם של רבונו, חזר ואמר ביראה, ביראה היא ההתחלה מלמטה למעלה.

זוהר פרשת ואתחנן (רסב ע"ב)

רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם וגו', למד רבי אבא שמכאן אמר רבי שמעון כי האבות הם מרכבה קדושה העליונה, שנאמר חשק ה', ובוא וראה כמו שיש מרכבה קדושה למטה [קכג] כך יש מרכבה קדושה למעלה, ואיזו היא, אותה שאמרנו, מרכבה קדושה נקרא הכל יחד, והכל נתקשר זה בזה ונעשה הכל אחד, רק באבותיך חשק, הם שלשה והמרכבה ארבעה, ארבעה מניין, שנאמר ויבחר בזרעם אחריהם, מה נשמע, היינו להכליל בהם דוד המלך שהוא הרביעי להתתקן במרכבה הקדושה, שלמדנו כי האבות הם התקון והשלמות של הכל, והגוף בהם נתיסד ונבנה ובהם נאחז, בא דוד המלך ויסד הכל והתקין הגוף והשלימו עמהם, וא"ר יצחק כמו שזכו האבות להתעטר במרכבה הקדושה, כך זכה דוד להתתקן להיות רגל רביעית להמרכבה.

זוהר פרשת פנחס (רמד ע"ב)

אשר לא ישא פנים וגו', הלא נאמר ישא ה' פניו אליך, זה ביארו חכמי המשנה שאמר הקב"ה אני אמרתי להם ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם עד כזית או עד כביצה, ואיך לא אשא להם פנים.

זוהר פרשת וירא (קיב ע"א)

את ה' אלהיך תירא אתו תעבד וגו', אמר רבי שמעון מקרא זה נתבאר, אבל בוא וראה לה' אלהיך תירא לא נאמר, אלא את ה', מהו את, זו מדרגה הראשונה מקום יראת הקב"ה, ולפיכך כתוב תירא, כי שם צריך האדם לפחד מפני רבונו, לפי שהוא מקום הדין, אותו תעבד, זו מדרגה העליונה העומדת על מדרגה זאת התחתונה ואין נפרדות לעולם [קכד] א"ת ואות"ו זו בזו דבקות ואין נפרדות, מהו אות"ו, זה מקום ברית הקדוש אות הוא לעולם, שהרי העבודה אינה שורה במדרגה של א"ת [קכה] ואין היא לעבודה אלא ליראה, אבל העבודה היא עולה למעלה, ולפיכך אות"ו תעבד, ובו תדבק, במקום שהיא הדבקות להתדבק, שהוא המדרגה שנקראת גוף השורה באמצע [קכז] ובשמו תשבע, זה מקום מדרגה השביעית [קכז]

זיו הזוהר

האצילות אין פירוד ביניהם. **קכה**. עיקר העבודה היינו רמ"ח מ"ע שהן בעלמא דדכורא כידוע זכרי עם ו"ה רמ"ח, אבל שס"ה ל"ת הן בעלמא דנוקבא, שמי עם י"ה שס"ה, ובל"ת אין שייך עבודה רק יראה שלא נעבור עליהן. **קכו**. זה התפארת. **קכז**. זו

קכב. זו המלכות, ומפני שהיא ספירה הראשונה מלמטה למעלה נקראת ראשית דעת וראשית חכמה. **קכג**. למטה למלכות, למעלה לבינה. **קכד**. א"ת רמז על מלכות, אות"ו רמז על יסוד שאין צריך להיות פירוד ביניהם, או כונתו שבעולם

וסימנך (ירמ' ב') ואת דוד מלכם אשר אקים להם, (חיי קלב.) עוד ביארו החברים את ה' אלהיך תירא, א"ת להכליל שצריך לירא מרבו כמורא השכינה, ויראת התלמיד היא מפני רבו, ולפיכך דרשו החכמים שלא יתפלל איש אחורי רבו, שלא ישים מורא רבו לפניו בשעת התפלה, אלא פחד הקב"ה בלבד ולא מורא אחרת.

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 ברכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ שופר הזוהר

פרק ז'
 ובו חמשה ספרים ספרים נפתחים (272 עמודים):
 זהר הפשרות - מי יאכילנו בשר - ערכתי נר למשיחי - קרקא - מגלה עמקות חניו ופעליו

קובץ שופר הזוהר

פרק ט'
 ובו ספר אחד (288 עמודים):
 ספורי זוהר

בדואי חבונרא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה רתשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דערתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברומי.

קובץ שופר הזוהר

פרק יח
 ובו ספר אחד (256 עמודים):
 זהר קריאת שמע
 פהלקתו דיניו ומנהגיו

קובץ שופר הזוהר

פרק כ'
 ובו ארבעה ספרים נפתחים (328 עמודים):
 זוהר לפורים השלם

קובץ שופר הזוהר

פרק יט'
 ובו ספר אחד (422 עמודים):
 זהר התקונים תקון מ"ג

זוהר פרשת וירא (צט ע"א)

ובו תדבק, אמר רבי אבא בוא וראה כאשר הנשמה יוצאת מעולם הזה אינה יודעת באיזו דרך יוליכו לה, שהרי הדרך לעלות למעלה למקום האורה, ששם נשמות העליונות מאירות, לא ניתן לכל הנשמות, שהרי כדמיון שהאדם המשיך עליו בעולם הזה כך, נמשכת הנשמה לאחר שיוצא מעולם הזה, ובוא וראה אם האדם נמשך אחר הקב"ה ותשוקתו אליו בעולם הזה, אחר כך כאשר יצא מעולם הזה הוא נמשך אליו, ונותנים לו דרך לעלות למעלה, אחר התמשכות ההיא שהיה נמשך ברצונו כל ימיו בעולם הזה, אמר רבי אבא פעם אחת פגשתי בעיר אחת אנשים שהם תולדות בני קדם, ואמרו לי מאותה החכמה שהיו ידועים מימי קדם, והיו מחפשים בספרי חכמה שלהם והראו לי ספר אחד, והיה כתוב בו דהנה כדמיון רצון האדם שהוא מכוון בו בעולם הזה, כך נמשך עליו רוח מלמעלה כדמיון אותו הרהור שמתדבק בו, אם ברצונו היה מכוון בענין עליון קדוש, הוא ממשיך עליו מאותו הענין מלמעלה למטה אליו, ואם רצונו להתדבק בצד הטומאה ומכוון בו, הוא ממשיך דבר ההוא מלמעלה למטה אליו, והיו אומרים שעיקר הדבר תולה בדבור ובמעשה ובמחשבה להתדבק, ובוזה נמשך עליו מלמעלה למטה אותו הצד שמתדבק בו.

מי שרוצה להתדבק למעלה ברוח הקודש, שהרי במעשה ובדבור וברצון הלב לכוון להמשיכו אליו מלמעלה למטה ולהתדבק באותו ענין

ומצאתי באותו הספר כל אותן המעשים והעבודות לכוכבים ומזלות והדברים שנצרך לזה, ואיך לחשוב ולכוון בהם בשביל להמשיך מהם כוחות להעובדים להם, כדמיון זה **מי שרוצה להתדבק למעלה ברוח הקודש, שהרי במעשה ובדבור וברצון הלב לכוון בענין** ההוא תולה הדבר, להמשיכו אליו מלמעלה למטה ולהתדבק באותו ענין ונאמר שם שכמו שהאדם נמשך לאיזה ענין בעולם הזה, כמו כן מושכים אותו לזה כשיוצא מעולם הזה, ובמה שהתדבק בעולם הזה ונמשך אחריו, כך נדבק בעולם ההוא, אם בקדושה לקדושה, ואם בטומאה לטומאה, אם בקדושה מושכים אותו אצל צד ההוא ונדבק בו למעלה, ונעשה ממונה או משמש לשרת לפני הקב"ה בין אותן מלאכי השרת למעלה, כמו שהיה נדבק בזה, ועומד שם בין אותן הקדושים, ככתוב (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים הלאה, כן גם כדמיון הזה אם היה נדבק בהטומאה מושכים אותו אצל אותו הצד ונעשה כאחד מהם להדבק בהם, והם נקראים נוקי אנשים, ובאותה שעה שיוצא מעולם הזה לוקחים אותו ומכניסים אותו בגיהנם, במקום שהוא שדנים שם לאנשי הטומאה שטמאו גופם ורוחם, ואחר כך נדבק בהם ונעשה מזיק כאחד המזיקים שבעולם. אמרתי להם אמת שזה קרוב לדברי

התורה, אבל יש לכם להתרחק מאותן הספרים, כדי שלא ינטה לבכם לאלו העבודות ולכל אותן הצדדים הנזכרים שם, ופן חס ושלום תסירו מאחרי עבודת הקב"ה, שהרי כל ספרים האלה הטעו את האנשים, לפי שבני קדם חכמים היו, וירושת חכמה הזו ירשו מאברהם שנתן לבני הפלגשים, שנאמר ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וישלחם וגו', ואחר כך נתמשכו בחכמה ההיא לכמה צדדים, אבל זרע יצחק שהוא חלק של יעקב לא כן, שנאמר ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק, זה חלק הקדושה של האמונה שנדבק בו אברהם, ויצא מן הגורל ההוא ומן הצד ההוא יעקב, מה כתוב בו, והנה ה' נצב עליו, וכתוב (ישעי' מ"ד) ואתה יעקב עבדי וגו', לפיכך נצרך לו לאדם להתמשך אחר הקב"ה ולהתדבק בו תמיד, ככתוב ובו תדבק.

זוהר פרשת ואתחנן (רסח ע"ב)

מי שמונע תורה ממנה כאילו מונע טוב מן כל העולם

כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא וגו', פתח רבי אלעזר ואמר (זכרי' י"ד) ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה וגו', מה נשתנה מצרים כאן מכל שאר העמים, שהרי על כלם כתוב ולא עליהם יהיה הגשם, וכאן לא, אלא הרי ביארו החברים, שהלא ארץ מצרים אינה צריכה למטר, ועל כן אין היא בכלל העונש של אותן הנצרכות למטר, אבל הם עונש אחר יעלה עליהם, ויפה אמרו, בוא וראה כתוב כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם שם וגו', שהרי היא עולה וממנו תשתה הארץ, אבל כאן למטר השמים תשתה מים, שהרי ארץ הקדושה מן השמים תשתה תמיד, וכאשר ישראל היו עוסקים בתורה היתה שותה כראוי, ומי שמונע תורה ממנה כאילו מונע טוב מן כל העולם.

זוהר פרשת ויקהל (רט ע"א)

רקיע העשירי הוא העיקר

ארץ אשר ה' אלהיך דרש אתה תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו', פתח רבי אבא ואמר כתוב השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, מקרא זה יש לעיין בו, שכך היה צריך לומר, (תהלים קט"ו) השמים לה' והארץ נתן לבני אדם, מהו השמים שמים, אלא שכאן צריך להבין לפי שיש שמים ויש שמים, שמים למטה וארץ למטה מהם [קכח] שמים למעלה וארץ למטה מהם [קכט] וכל מדרגות העליונות והתחתונות כלן בדמיון זה אלו בתוך אלו, שמים למטה הם עשר יריעות, כמו שכתוב נוטה שמים כיריעה, והקב"ה עשה אותם והמחנות אשר בתוכם

זוהר פרשת ויקהל (רט ע"א)

המלכות. קכח. היינו מה שאנו רואים בעיני בשר. קכט. היינו תפארת ומלכות.

להנהיג הארץ שלמטה, רקיע הט' מנהיג לרקיעים התחתונים הסוכבים זה את זה ככורת של נצרים^[קל] רקיע העשירי הוא העיקר^[קלא].

ארץ ישראל אין מנהיגה רקיע ולא כח אחר, אלא הקב"ה בלבדו

ובכולם יש מחנות ממונים עד רקיע השביעי^[קלב] מהשביעי ולהלאה יש האור שמתפשט למטה מתוך כסא העליון המאיר לרקיע העשירי, והעשירי מן אותו האור שמקבל נותן הארה להתשיעי, והתשיעי להשמיני ולשאר הרקיעים שלמטה, זה השמיני כאשר נפקדים חילות הכוכבים ומוציא צבאם עומד אותו המאור ונותן כחו לכל אחד ואחד, להתמנות במקום שהוא שנוצר, שכתוב (ישעי' מ') המוציא במספר צבאם וגו', מרוב אונים, זה הוא זוהר העליון שנקרא רוב אונים^[קלג] ובכל רקיע ורקיע יש ממונה שנופקד על העולם ועל הארץ להנהיג הכל, מלבד ארץ ישראל שאין מנהיגה רקיע ולא כח אחר, אלא הקב"ה בלבדו, וזה נתבאר, ואם תשאל איך שורה לחנם רקיע על ארץ ישראל, והלא מטר וטל מן הרקיע יורד עליה כמו שאר כל ארץ אחרת, אלא שבכל רקיע ורקיע יש ממונים המושלים על העולם, וזה השר המושל על אותו הרקיע נותן מכחו שיש לו לרקיע ההוא, וזה הרקיע מקבל מן השר שלו ומשפיע למטה לארץ, והשר ההוא אינו מקבל אלא מן התמצית שלמעלה, אבל ארץ הקדושה אין שולט על אותו הרקיע שעליה שר אחר ולא כח אחר אלא הקב"ה בלבדו, והוא בעצמו פוקד בשפע לארץ הקדושה בהרקיע שעליה, בכל רקיע ורקיע יש פתחים ידועים, וממשלת כל השירים רשומה מפתח לפתח, ומאותו הפתח ולהלאה אין שולטים אפילו כחוט השערה, ואין אחד נכנס בגבול של פתח חבירו, מלבד כאשר ניתנה לו רשות לשלוט אחד על חבירו, אז שולטים המלכים שלהם אשר בארץ אחד על חברו^[קלד] באמצעות כל הרקיעים יש פתח אחד שנקרא גבילון, ותחת אותו הפתח יש שבעים פתחים אחרים למטה, ושבעים שרים שומרים שם במרחק ב' אלפים אמה, ואין מתקרבים אצל אותו הפתח, מן הפתח ההוא עולה דרך למעלה מעלה, עד שמגיע לתוך כסא העליון, ומאותו הפתח יוצא אור לכל צדדי הרקיע עד השער של הרקיע שנקרא מגדון^[קלה] אשר שם הוא סוף אותו הרקיע של גבול ארץ ישראל, וכל אותן ע' פתחים המאירים מתוך הארת פתח ההוא שנקרא גבילון כלם רשומים בכסא הקדוש, וכלם נקראים שער"י צד"ק שאין אחר שולט עליהם, והקב"ה פוקד בשפע לארץ ישראל ברקיע ההוא מפתח לפתח על פי

זיו הזוהר

סל עשי מנצרים אם לא נזכר בפירוש שהם של כסף, וכן מאן דאכיל בהדי קורא ילקי בהדי קילא, שהפירוש הוא מי שאוכל פירות האילן צריך לסבול לפעמים הלקאה מן שבט האילן, ועיין בערוך, קל, קלת. קלא. היינו כתר דעשיה. קלב. היינו חסד דעשיה. קלג. היינו רקיע הבינה דעשיה. קלד. ואז נעשה מלחמות בארץ. קלה. כך שם השער.

קל. זה הרקיע של חכמה דעשיה, וכל המספרים דכאן עשירי ושביעי כלם נחשבים למטה למעלה, וכלם סוכבים זא"ז, והם בתבנית כוורת של נצרים שהוא עגול, צר למעלה ומתרחב והולך עד למטה, בזהר הגירסא דקולטא, ואין לו פירוש וצ"ל דקילתא, היינו נצרים ושבטים של האילן שעושים מהם כוורת וקלתות היינו סלים, כמו קולבאי רעיא קולתיה תלא, וכן בכ"מ בש"ס סתם קלתות הוא מין

פקידתו כמו שנצרך, ומהתמצית שנשאר מאותה הפקידה מקבלים אותן השבעים שרים, ונותנים לכל שאר ממונים האחרים אשר תחתיהם.

זוהר פרשת תרומה (קמ ע"ב)

בארץ הקדושה נתתן באופן אחר, קליפה הקשה נשברה למעלה במקום ההוא, ואינה שולטת בו כלל

עוד אמר רבי אבא כתיב דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה, ויקחו אלי תרומה לא כתוב, אלא ויקחו לי תרומה, להראות שהכל אחד בלי פרוד, ומעשה המשכן הוא כדמיון שלמעלה זה לעומת זה, שתתכלל השכינה מכל הצדדים למעלה ולמטה, כאן בעולם הזה מעשה המשכן כמעשה הגוף להכליל הרוח בתוכו, וזאת היא השכינה שנכללת למעלה ולמטה, היא רוח הקודש, ולעולם היא נמשכת ונכנסת תוך סוד הגוף, שישרה המוח בתוך קליפה, הכל כמו שראוי, וזה רוח הקודש נעשה כמו גוף שיתכלל בתוכו רוח אחר עליון זך ומאיר^[קלי] והכל כך נאחז ונתכלל זה בזה, ונכנס זה בזה, עד שנאחז בעולם הזה, שהוא קליפה האחרונה שמבחוץ, קליפה הקשה היא מבפנים לפי מצב קליפת עולם הזה^[קלי] (***) קשה, אף כך למעלה קליפה הקשה היא רוח של צד האחר השולט בגוף עולם הזה, לפנים ממנה ממעל יש קליפה דקה, ועוד לפנים ממנה גבוה יותר היא מוח, בארץ הקדושה נתתן באופן אחר, קליפה הקשה נשברה למעלה במקום ההוא, ואינה שולטת בו כלל, קליפה הקשה נשברה מן מקום ההוא תמיד, ונשאר פתוח מצד זה ומצד זה, ומקום ההוא היה פתוח בארץ הקדושה כל זמן שישראל עבדו עבודת הקדוש כראוי, כיון שגרמו העונות נסתם פתח ההוא מצד זה ומצד זה עד שנתקרבה קליפה הקשה מכל הצדדים להתאחד יחד, כיון שסתמה הקליפה בעד המוח אז שלטה קליפה ההיא עליהם ודחתה אותם לחוץ ממקום ההוא, ועל כל זה אף על פי שדחתה אותם לחוץ לא יכלה קליפה קשה ההיא לשלוט במקום הקדוש ההוא, כי אין שם מקומה. ואם תשאל אם כן הואיל שאין ביכולת אותה הקליפה הקשה לשלוט במקום קדוש ההוא, מפני מה עומד חרוב, שהרי החרבן לא היה בעולם אלא מצד קליפה קשה ההיא, אלא ודאי כאשר נחרב לא נחרב אלא מכח צד ההוא בשעה שסתמה הקליפה בעד המוח, אבל הקב"ה עשה שלא תשלוט אותה קליפה הקשה

זיו הזוהר

התפארת עלמא דכורא. קלוז. * פי' כיון שקורא לכדור הארץ ג"כ בשם קליפה לכן לעומת מצב העולמות הסובבים אותה היא נקראת חצונה, שנפלטת מהם החוצה ונתרחקה מהם לסבת גשמיותה, ובמצב קליפת כדור הארץ נקראת קליפה האחרונה הסובבת את הארץ בשם פנימית, ושאר הקליפות העליונות יותר הן פנימיות במדרגה יותר גבוה וזכה, וידוע שיש ד' קליפות הנקראות רוח סערה ענן גדול אש מתלקחת ונגה, רוח סערה היינו קליפה היותר

קלוז. כאן מגלה ר' אבא סוד השכינה שאין היא כבוד נברא אלא שהיא אור נאצל הנשתלשל מספירת המלכות עלמא דנוקבא עבור הנהגה הפרטיות של עולם הזה, שתשכון בעולם הזה באדם ובמקום קדוש הראויים לקבל אור הזה, ונקרא גם בשם רוח הקודש, והאדם או מקום הקדוש הראויים לקבל אור השכינה הם בבחינת קליפה וגוף לאור השכינה שהיא בבחינת מוח ורוח, וכמו כן השכינה היא בבחינת גוף לאור אחר היותר עליון וזך, דהיינו אור ספירת

על מקום ההוא, וכאשר דחתה לישראל משם חזרה אותה הקליפה ונפתח הפתח כמקדם, ולפי שהעם הקדוש לא היה שם, נפרס על פתח ההוא כסוי דק של פרוכת דקה, לשמור מקום ההוא שלא יסתום אותו קליפה קשה ההיא, ונאחז כסוי זה בכל הצדדים.

כל אותן הנשמות של שאר האומות הדרים בארץ הקדושה, כשיוצאות מעולם הזה, אינן נתקבלות שם ונדחות לחוץ

להופיע משחת הקדוש על הארץ כמקדם אין ביכולת, שהרי אותו כסוי הדק מאחז שלא ירד משחת קודש ההוא למטה, כיון שעם הקדוש איננו שם, ולכך לא נבנה החרב מיום שחרב. שתשלוט קליפה קשה ההיא גם כן אין ביכולת, שהרי כסוי דק ההוא נאחז בו בכל הצדדים של אותו הפתח עם הכסוי של פרכת דקה, שהוא נמשך מתוך הפרכת הקדושה שלמעלה, והוא שומר למקום ההוא שלא תשלוט שם אותה קליפה הקשה, ולא תסתום בעד המוח. ולפיכך כל אותן הנשמות של שאר האומות הדרים בארץ הקדושה, כשיוצאות מעולם הזה, אינן נתקבלות שם ונדחות לחוץ, והולכות ומשוטטות ומתגלגלות בכמה גלגולים, עד שיוצאות מכל ארץ הקדושה, וסובבות לצדדים שלהן עם טמאתן, וכל אותן נשמות עם ישראל היוצאות שם עולות, וכסוי דק ההוא מקבל אותן ונכנסות לקדושה העליונה, לפי שכל מין הולך למינו, ונשמות עם ישראל היוצאות בחוץ לארץ ברשות אותה קליפה הקשה, הולכת הנשמה וסובבת ומתגלגלת עד שתשוב למקומה, ונכנסת למקום הראוי לה, אשרי חלקו מי שנשמתו יוצאת ברשות הקדושה בפתח ההוא של ארץ הקדושה, מי שנשמתו יוצאת בארץ הקדושה אם נקבר באותו היום אין שולט עליו רוח הטומאה כלל, ועל כן נאמר בתלוי, כי קבור תקברנו ביום ההוא וגו' ולא תטמא את אדמתך, לפי שבלילה ניתנה רשות לרוח הטומאה לשלוט, ואף על פי שניתנה להם רשות אין נכנסין בארץ הקדושה, מלבד אם מוצאים שם כלי ליכנס בו. אברים ופדרים שנתאכלים בלילה להזין למינים האחרים, לא שנכנסים בארץ ולא להמשיכם לארץ, אלא בשביל שלא ישלוט צד הטומאה בתוך הארץ, ולא יהיה נמשך ליכנס שמה, ולפיכך העשן שלהם היה עולה בעקמימות ונתגלגל לחוץ והלך בבהלה עד שנכנס לצד צפון הפרוץ, אשר שם מדורי כל צדדים האחרים, ולשם נכנס העשן וכלם ניזונים שם ממנו, העשן של קרבנות היום היה עולה למקומו בדרך ישר וניזון ממנו מי שצריכים לניזון ומאותו הפתח של צד צפון ניזונו כל צדדי קליפה הקשה שהיא מחוץ לארץ הקדושה עם עשן הגס ההוא, כמו שביארנו.

זוהר פרשת וירא (קו ע"ב)

אשרי חלקו מי שנשמתו יוצאת ברשות הקדושה בפתח ההוא של ארץ הקדושה רבי חזקיה פתח (איוב כ"ח) כי הוא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה, כמה יש להם לאנשים להסתכל במעשה הקב"ה ולעסוק בתורה יומם ולילה, שכל מי שעוסק בתורה הקב"ה משתבח בו למעלה ומשתבח בו למטה, לפי שהתורה עץ חיים היא לכל אותן

זיו הזוהר -----
קשה, שהיא כח היותר חזק של צד הטומאה, ענן גדול היינו קליפה הרכה ממנה, אש מתלקחת

העמלים בה, לתת להם חיים בעולם הזה, ולתת להם חיים בעולם הבא, בוא וראה כי הוא לקצות הארץ יביט, לתת להם מזון ולפרנסם בכל מה שנצריכם, לפי שהוא משגיח בה תמיד, שכתוב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, לפי שהארץ הזאת מה כתוב בה, ממרחק תביא לחמה^[קלח] ואחר כך היא נותנת מזון וטרף לכל אותן חית השדה, שכתוב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ועל כן כי הוא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה לכל באי העולם, לתת להם מזון ופרנסה כל מה שנצרך לכל אחד ואחד, כמו שכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון.

זוהר פרשת מצורע (נד ע"ב)

מהו כחותם, כאותן תפילין של ראש שמביא שבח לכל הגוף, ועל כן תפילין בזרוע על הלב, ובזה נמצא האדם שלם כדמיון שלמעלה

וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטוטפת בין עיניכם, פתח רבי אלעזר ואמר (שיר ח') שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך וגו', שימני כחותם, כנסת ישראל אומרת כך להקב"ה שימני כחותם, איזה הוא החותם, זה החותם של טבעת האמת, כחותם על לבך, זה החותם של תפילין שמניח האדם על לבו, כחותם על זרועך, זו יד כהה שמניח תפילין בזרוע ההיא, היינו יצחק^[קלט] וכנסת ישראל אומרת שימני כחותם, חותם היה צריך לומר, מהו כחותם, כאותן תפילין של ראש שמביא שבח לכל הגוף, ועל כן תפילין בזרוע על הלב, ובזה נמצא האדם שלם כדמיון שלמעלה^[קמ] כי עזה כמות אהבה, מהו כי עזה כמות, אלא לא נמצא דבר קשה בעולם כמו התפרדות הנפש מהגוף כאשר צריכים להפרד, וכך אהבת כנסת ישראל להקב"ה שאין נפרדים לעולם, ולפיכך תפלה של יד נקשרת בזרוע, לקיים הכתוב (שיר ב') שמאלו תחת לראשי, קשה כשאלו קנאה, בכל מדרגות הגיהנם אין בהם קשה כשאלו, שיורד למטה מהם, מלבד מדרגה ההיא שנקראת אבדון, ושניהם נשתתפו יחד, וזה קשה להם להרשעים מהכל, כך קשה כשאלו קנאה, שאין קנאה אלא בשביל אהבה, ומתוך אהבה באה קנאה, ומי שמקנא בשביל זה שאוהבו ביותר קשה לו להפרד ממנו, כמו מאותו המדרגה שנקראת שאלו שהיא קשה מכל מדרגות הגיהנם, רשפיה רשפי אש שלהבת יה, ואיזו היא שלהבת יה, זה האש היוצא מתוך השופר כלול מרוח ומים, ומתוך שלהבת ההיא כאשר יתלהט אש בכנסת ישראל ישרוף העולם בשלהבת של קנאת הקב"ה, ובשעה שהיא תקנא עבורו אוי למי שיפגע בשלהבת שהוא ישרף בה.. ובשעה שכנסת ישראל מתקשרת בו בהקב"ה ותתעטר עמו, אז כל אותן ההמונים וכל אותן המחנות וכל העולמות בשמחה בהארת הברכות, כתוב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, מי שמניח תפילין כשמניח תפלה של יד צריך להושיט זרוע השמאלית לקבל לה לכנסת ישראל^[קמא] ולקשור הקשר עם הימנית בשביל לחבקה, לקיים מה שכתוב שמאלו תחת

זיו הזוהר

ונוגה שהן יותר זכים וקרובים להקדושה ראוי לקרותן בשם מוח לעומת שתיים התחתונות. קלח. היינו מן עולם הבינה. קלט. רמז על ספירת הגבורה. קמ. כמו שאמרו חז"ל שהקב"ה מניח תפילין. קמא. פי' לקבל על עצמו הארה מאור השכינה הקדושה.

לראשי וימינו תחבקני, שיתראה האדם כדמיון שלמעלה ושיתעטר בכל, ואז האדם שלם בכל בקדושה העליונה, והקב"ה קורא עליו ישראל אשר בך אתפאר.

זוהר פרשת קדושים (פא ע"א)

בשעה שהאדם מתעטר ומתקדש בהם נעשה שלם ונקרא אחד

רבי אבא פתח (שמואל ב' ז') **ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ**, בוא וראה בכל אומות העולם לא בחר בהם הקב"ה אלא לישראל בלבדם, ועשה אותם עם אחד בעולם וקרא להם גוי אחד כשמו, והכתירם בכמה עטרות וכמה מצות להתעטר בהם, ועל כן תפילין של ראש ותפילין של יד להתעטר האדם בהם כדמיון שלמעלה, ולהמצא בבחינת אחד להיות שלם בכל, ובשעה שהאדם מתעטר ומתקדש בהם נעשה שלם ונקרא אחד, שלא נקרא אחד אלא כאשר הוא שלם, ומי שהוא פגום לא נקרא אחד, ועל כן נקרא הקב"ה אחד שהו אבכל השלמות, בשלמות האבות בשלמות של כנסת ישראל, לפיכך ישראל למטה נקראים אחד, שכאשר האדם מניח תפילין ומתעטף בעטוף של מצוה, אז נתעטר בעטרות קדושות כדמיון שלמעלה ונקרא אחד, ולפיכך יבוא אחד ויתחבר באחד, הקב"ה שהוא אחד יתחבר באחד, שהרי אין המלך מתחבר אלא במי שראוי לו, ולפיכך כתוב (איוב כ"ג) והוא באחד ומי ישיבנו, אין הקב"ה שורה ואינו נמצא אלא באחד, והוא באחד, אחד היה צריך לומר, אלא במי שנתתן בקדושה עליונה להיות בבחינת אחד, אז הוא שורה באחד ולא במקום אחר.

זוהר פרשת פקודי (רלו ע"א)

אמר לו רבי שמעון בוא ואודיעך סוד אחד, ולא ניתנה רשות לגלות מלבד לאותן קדושים עליונים

אמר רבי אלעזר כל זמן שצד הקדושה שולט, צד הטומאה אינו יכול לשלוט ונכנע לפניו, וזהו שלמדנו כל זמן שירושלים תהיה מלאה, צור הרשעה תהיה חרבה.. (שם רלו.) אמר לו רבי שמעון בוא ואודיעך סוד אחד, ולא ניתנה רשות לגלות מלבד לאותן קדושים עליונים, בוא וראה למקום הזה שהוא רוח הטומאה נתן לו הקב"ה שליטה לשלוט בעולם בכמה צדדים, ויכול להזיק, ואין לנו רשות לנהוג בו בזיון, ונצרך להשמר ממנו שלא יקטרג עלינו בתוך הקדושה שלנו, ועל כן יש לנו סוד אחד שאנו צריכים לתת לו מקום קטון בתוך הקדושה שלנו, שהרי מתוך הקדושה יוצאת שליטתו.

אשרי חלקו מי שיכול להשמר שלא יזכרו עונותיו למעלה ולא ישקיפו עליו להרע ונצרך בתוך סוד התפילין להצניע שיערה אחת של עגל שתצא לחוץ ותהיה נראית, שהרי חוט השערה זו לא נטמאת מלבד אם תתחבר השערה להעשות כשעורה, אבל פחות מזה אינה נטמאת, ואותה השערה נצרך להכניסה בתוך קדושה העליונה שלנו ולתת לה מקום, כדי שלא יהיה קטרוג עלינו בקדושה שלנו, ולכך תצא מאותה השערה לחוץ שתהיה נראית, כי כשיראה לאיש הזה בקדושה העליונה, וחלקו נשתתף שם, אז לא יקטרג עליו ולא יוכל להרע לו למעלה ולמטה, שהרי נתן לו מקום, ואם אין נותנים מקום לחלק ההוא בתוך קדושה הזאת יכול להרע לו למטה, ועולה ומקטרג עליו למעלה ואומר, פלוני שהוא מתקדש עכשיו עשה כך וכך ביום פלוני וכך הם חטאיו, עד שמגיע דין על איש ההוא ונענש על ידו, וכך היו ישראל עושים שהיו יודעים סוד הזה, כאשר התחילו להתקדש בקדושה העליונה ביום הכפורים היו מסתכלים מיד להתחלק למקום ההוא, ולתת לו החלק ביניהם, כדי שלא יהיה נמצא מקטרג עליהם ואל יבוא להזכיר עונות ישראל, כי הרבה המונים והרבה מחנות מוכנים לקבל הדבור ממנו כאשר הוא בא לקטרג, אשרי חלקו מי שיכול להשמר שלא יזכרו עונותיו למעלה ולא ישקיפו עליו להרע.

זוהר פרשת בא (מג ע"ב רועה הנאמן)

סוד ארבע פרשיות

וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטוטפת בין עיניכם, מצוה זו להניח תפלה של יד ותפלה של ראש, הרי ביארנו סוד ארבע פרשיות שלהם בכמה מקומות, אבל

פרשה הראשונה קדש לי כל בכור זו היא פרשה הכוללת כל שאר פרשיות, קדש, זו קדושה העליונה, סוד חכמ"ה העליונה, שמשם הכל נתקדש בסוד אוצר העליון שנקרא קודש, פרשה שניה והיה כי יביאך זו בני"ה, שהרי בפרשה זו נזכר יציאת מצרים שהיה מצד היובל^[קמב] ועל כן התחילה שלה והי"ה, שהרי תיבה זו ביובל היא, ולפיכך שמו והי"ה כיון שאין והי"ה אלא במקום זה שהוא עתיד להמשך למטה להאיר הנרות ולהמצא במדרגה התחתונה^[קמג] והכל בסוד אחד, ולפי שהוא בדרך נסתר לא נקרא הקב"ה בשם זה בנגלה אלא שנמסר לחכמים להבין מעצמם, ולכך נרשמה פרשה זו בשם הקדוש בתיבה הזאת^[קמד] **פרשה שלישית שמע ישראל**, זהו סוד בחינת הימין שנקרא חס"ד עליון, שהוא המיוחד יחוד של הכל לארבעה צדדים^[קמה] והקב"ה מסדר בו סדר של כל העולם, וזה הוא המתפשט בכל הצדדים, אפילו בתוך תהומות התחתונים, ובזה ברא הקב"ה את העולם כאשר נתעטף הקב"ה בעטוף המאיר, וזה הוא המיוחד את היחוד, ולפיכך שמע נסמך לוהיה.. **פרשה רביעית הוא סוד דין הקשה**, השמרו לכם וגו', אלה הם תפילין של ראש, ותפילין שליד הם כדמיון זה בבית אחד, וכבר דרשנו בענינם והכל סוד אחד, קשר תפילין של ראש הוא דל"ת, וע"ז כתוב וראית את אחורי, ועל כן הוא לאחור, כי שם נקשר הכל בקשר אחד^[קמו] והיא כאשר מנחת אלה תפילין של יד מתקשרת בקשר אחר, שהוא סוד הברית הקדוש, וסוד זה הרי נתבאר בכמה מקומות, והכל סוד אחד, **זכאים הם ישראל היודעים סוד זה, וצריך האדם להניח תפילין בכל יום להיות בצורה העליונה**, ועליו כתוב (דברים כ"ח) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת בא (לט ע"א רועה הנאמן)

אין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן שלא חטאו

ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם, פתח רבי שמעון ואמר, בוא וראה כתוב (קהלת ז') את הכל ראיתי בימי הבלי וגו', וכי שלמה שמדרגות גבוהות של חכמה היו בו יותר מכל בני דורו, שכתוב (מלכים א' ה') ויחכם מכל אדם, אמר בימי הבלי, וכתוב הבל הבלים אמר קהלת, אלא סוד של הבל יקר הוא, והיינו הבל היוצא מן הפה, והסוד הוא שההבל ה יוצא מן הפה נעשה ממנו קול, **ולמדנו שאין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן שלא חטאו**, שלא חטאו ממש, וההבל נעשה מן רוח ומים, וכל מה שנעשה בעולם בהבל נעשה, וסוד הדבר שאותו הבל של התינוקות נעשה קול ומתפשט בעולם, והם שומרי העולם ושומרי העיר, זה שכתוב (תהלים קכ"ז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר..

והיה זהו ה' זיו הזוהר

ומלכות, שאין יחוד והזדוגות בלי כח חסד שהוא כח האהבה, וזהו שכתוב עולם חסד יבנה. יש מקשים הלא גם פרשה רביעית מתחלת עם תיבת והיה, וי"ל שזה והיה היא המתקה להדינים של פרשה רביעית. **קמו**. פי' שכל ההשפעות מן ספירות העליונות מגיעות להמלכות.

קמב. עולם הבינה נקרא יובל כי הוא מקור החירות. **קמג**. היינו התכללות בינה עם מלכות שכל הארות מכל מיני שפע נובעות ממקור הבינה, ולפיכך יש שם צירוף והי"ה מהשם הוי"ה ב"ה, וזהו שאמרו חז"ל והי"ה יגיד שמחה. **קמד**. שתתחיל בתיבת והיה. **קמה**. שם חכמה ובינה תפארת

זוהר פרשת פקודי (רנה).

ובסודי ההיכלות נזכר שבהיכל השלישי עומדים שני שרים יהודיה ועזריאל, ולא העומדים כל אחד ואחד על י"ב אלפים ממונים אחרים, וכלם נקראים יתדות המשכן, והם ממונים על אותו הבל של התינוקות העמלים בתורה לקיים את העולם, והם לוקחים הבל ההוא ומעלים אותו למעלה, וכל הבל והבל של אותן התינוקות לומדי התורה לקיים את העולם נעשה ממנו רוח אחד, ואותו הרוח עולה למעלה ונתעטר בעטרה קדושה, ונתמנה להיות שומר העולם.. ועוד עומדים שם שני שרים אחרים עססניה ואדיריה, הם ממונים על י"ב אלפים ממונים אחרים כל אחד ואחד כמו שאמרנו, והם ממונים להכריז בכל הרקיעים על כל אותן המעבירים את בניהם מן התורה, ומרחיקים להם ממנה שלא ילמדו בה, אז יוצאים אלו השרים ומכריזים ואומרים, אוי לפלוני שהעביר את בנו מן התורה, אוי לו שנאבד מעולם הזה ומעולם הבא.

זוהר פרשת ואתחנן (רסה ע"א)

כשבא לצאת מפתח ביתו פוגע במזוזה, מתחברים עמו ד' מלאכים קדושים ויוצאים עמו מפתח ביתו

וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, אמר רבי שמעון בשעה שהאדם משכים בחצות הלילה ועומד ועוסק בתורה עד שמאיר הבקר, ובבקר מניח תפילין בראשו ותפילין ברושם הקדוש בזרועו, ומתעטף בטלית של מצוה, **וכשבא לצאת מפתח ביתו פוגע במזוזה רשום השם הקדוש בפתח ביתו, מתחברים עמו ד' מלאכים קדושים ויוצאים עמו מפתח ביתו,** מלוים אותו לבית הכנסת ומכריזים לפניו, תנו כבוד לתמונת המלך הקדוש, תנו כבוד לבנו של המלך לפניו הכבוד של המלך, רוח הקודש שורה עליו ומכריז ואומר (ישעי' מ"ט) ישראל אשר בך אתפאר, ורוח הקדוש הוא עולה למעלה ומעיד עליו לפני מלך הקדוש, אז פקוד מלך העליון לרשום לפניו כל אותן בני היכלו, כל אותן הידועים לפניו, זה שכתוב ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, מהו ולחושבי שמו, כמו שכתוב וחושבי מחשבות, אלה העושים לשמו אומנות התפילין, אומנות הציצית, אומנות המזוזה, אלה הם חושבי שמו שכתוב וחושבי מחשבות, ולא עוד אלא שהקב"ה משתבח בו ומכריז עליו בכל העולמות, ראו מה בריה עשיתי בעולמי.. ובוא וראה כמה יש להם לאנשים לשמור דרכיהם, בשביל שיעסקו בעבודת רבונם ויזכו לחיי עולם, תחת כסא המלך הקדוש יש מדורים עליונים, ובמקום ההוא של הכסא נקשרת מזוזה^[קמז] להנצל מכמה שרי הדינים המזומנים להתגבר בהם בהאנשים בעולם ההוא, כדמיון זה עשה הקב"ה לישראל ונתן להם מצות התורה, בשביל שיעמלו בה וינצלו בעולם הזה מכמה שרי הדינים, מכמה מקטריגים הפוגעים בהם בהאנשים בכל יום, (דף רסה ע"ב) רבי חייא אמר כל מי שרוצה לשמרו דרכיו אל יעבור על המים ששופכים לפני הפתח, לפי ששם שורה שד אחד, והוא בין שתי מזוזות

זוהר פרשת ואתחנן (רסה ע"א)

קמז. ספירת המלכות היא הפתח והשער לכל העולמות, ונקראת שערי צדק, וענין המזוזה דשם

הפתח, ופניו כנגד הפתח, ומביט בכל מה שעושים בבית, על כן יזדהר האדם מלשפוך מים בין שתי [מזוזות] השער, רבי יצחק אמר מים צלולים אין חשש, והוא שלא ישפוך אותם דרך בזיון, מה הטעם, לפי שאז יש לו רשות להזיק, ולא עוד אלא שיחזור ויקרב ראשו נגד הבית, ובכל מה שמביט מביא מארה, ויש לו שס"ה משמשים כמספר ימות השנה שהוא שולט עליהם, וכלם יוצאים עם האדם כשיוצא מפתח ביתו, אמר רבי אלעזר כל זה בקש הקב"ה כדי לשמור לישראל, והתקין שמו הקדוש למעלה שהוא התורה, וכל התורה שם קדוש אחד היא, ומי שעוסק בתורה הוא עוסק בשמו, בוא וראה שצריך האדם לרשום בפתח הבית שם הקדוש שהוא האמונה של הכל[קמח] שהרי בכל מקום שהשם הקדוש נמצא מינים הרעים לא נמצאים שם, ואין יכולים לקטרג לו לאדם, כמו שכתוב לא תאונה אליך רעה וגו', המקום שפתח בית העליון שורה נקרא מזוזה, שהוא תקון הבית ופתח הבית, מאותה המזוזה בורחים שרי המשפט שרי הדינים ואין נמצאים שם, וכנגד זה למטה כאשר האדם מתקן מזוזה לפתח הבית, והשם הקדוש הזה נרשם באותיות, זה האדם מתעטר בעטרות רבונו, ואין קרבים לפתח ביתו מינים הרעים ואין נמצאים שם.

זוהר פרשת ואתחנן (107).

אמר הקב"ה לישראל, הרבה מקטרוגים מזומנים לנגדכם, תתעמלו בעבודתי ואני אשמור אתכם מבחוץ

פתח רבי אבא ואמר (משלי ל') תחת שלש רגזה ארץ וגו', תחת עבד כי ימלוך וגו', ושפחה כי תירש גבירתה איזו ארץ, זו ארץ ישראל, תחת עבד כי ימלוך, אלה הם שאר שרי העמים כאשר ניתנה ממשלה לאחד מהם, וזהו שכתוב אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים, ושפחה כי תירש גבירתה, זו היא השפחה שהרג הקב"ה חילות שלה במצרים, וארץ ישראל גבירתה נקראת, ובוא וראה מצד שפחה ההיא יוצאים כמה מלאכי חבלה מקטרוגים כנגד ישראל לקטרג להם, והקב"ה עשה להם לישראל שמירה, כאב הרוצה לשמור את בנו מהכל, **אמר הקב"ה לישראל, הרבה מקטרוגים מזומנים לנגדכם, תתעמלו בעבודתי ואני אשמור אתכם מבחוץ**, אתם תהיו נזמנים בבתיכם בפנים וישנים במטותיכם, ואני אשמור אתכם מבחוץ ומסביב למטותיכם, ובוא וראה בשעה שאותן מינים הרעים קרבים לפתח האדם, זוקפים ראשיהם ומסתכלים בשם הקדוש הנראה מבחוץ, שהוא השם שדי מוכתר בכתריו, שם הזה שולט על כלם, ממנו מפחדים ובוחרים ואין קרבים לפתח האדם, א"ל רבי יצחק אם כן ירשום האדם זה השם בלבד בפתח הבית ולא יותר, ולמה כל הפרשה, א"ל נכון הדבר, שהרי שם הזה אינו מתעטר אלא באותן האותיות שכלן נרשמות ברושם המלך, וכאשר נכתבת כל הפרשה אז שם הזה מתעטר בכתריו, ויוצא המלך בכל צבאיו, כלם רשומים ברושם המלך, אז מפחדים ממנו ובורחים מלפניו.

זיו הזוהר

היינו השם אדנ"י, כי מזוזה בגי' אדנ"י. קמח. זהו משגיח על העולם בהשגחה פרטיות ומשדד השם שד"י המורה על עיקר האמונה שהקב"ה מערכת השמים והנהגה הטבעיות כרצונו.

לכך שדי נרשם מבחוץ כנגד שם הזה, והיה מבפנים שדי מבחוץ שיהיה האדם נשמר מכל הצדדים מבפנים ומבחוץ

בוא וראה והיה הוא שם הקדוש מלמטה למעלה, ולכך שדי נרשם מבחוץ כנגד שם הזה, והיה מבפנים שדי מבחוץ^[קמט] שיהיה האדם נשמר מכל הצדדים מבפנים ומבחוץ, וא"ר אבא כמה חילות קדושים נזמנים באותה שעה שמניח האדם מזוזה לפתחו, כלם מכריזים ואומרים זה השער לה' וגו', אשרי חלקם של ישראל, אז ניכרים ישראל שהם בני המלך הקדוש, שהרי כלם נרשמים ממנו, נרשמו בגופיהם ברושם הקדוש, נרשמים בבגדיהם בעטוף טלית של מצוה, נרשמים בראשיהם בהבתים של התפילין בהשם של רבונם, נרשמים בידיהם ברצועות של קדושה, נרשמים בנעליהם בנעל של מצות חליצה, נרשמים בשדה בזריעה ובקצירה, נרשמים בבתיהם במזוזה של הפתח, בכל נרשמים שהם בני מלך העליון אשרי חלקם.

זוהר פרשת ואתחנן (107).

זה האיש המשים רושם הקדוש לביתו בדברי השם העליון זה נשמר מהכל

עוד אמר רבי אבא כתוב (תהלים קכ"א) ה' ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם, ישרמ צאתך מובן, אבל ובואך מה ענינו, הלא מי שנכנס לבית אינו מתירא, אלא זה האיש המשים רושם הקדוש לביתו בדברי השם העליון זה נשמר מהכל, כאשר יצא האיש מביתו זה הרוח השוכן אצל פתח ביתו זוקף ראשו ורואה שהרושם הקדוש נקבע בפתחו, הוא מלוה לו ושומרו, כאשר נכנס לביתו הוא מכריז לפניו, הזהרו בכבוד תמונת המלך הקדוש, וכל זה בשביל רושם אותו השם הקדוש שנרשם בפתחו, ולא די לו לאיש שנשמר בביתו, אלא שהקב"ה שומרו כאשר נכנס וכאשר יוצא, ככתוב ה' ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, בוא וראה זה רוח הרע השוכן לפני הפתחים, וי לו לאיש שאינו יודע להזהר ממנו, ולא נרשם בפתח ביתו שם הקדוש העליון שיהיה נמצא עמו, שהרי יש לרוח רע הזה שם"ה משמשים מקטרגים, כל אחד משמש ביומו, וכלם נמצאים עמו כל ימות השנה ומקטרגים עליו למעלה ולמטה, וכלם נמצאים אצלו ביום ובלילה, ביום לקטרג לו, ובלילה לצער אותו בחלומות רעים^[קכ] כשיוצא מביתו מקטרגים עליו, כשנכנס ישימו ידיהם על כתפו ואומרים עליו, וי לו לפלוני שיצא מרשות רבוננו, וי לו לפלוני בעולם הזה ובעולם הבא, לפיכך צריכים בני האמונה להיות רשומים בכל, להיות רשומים ברשום של רבונם, שיזדעזעו מהם כל הצדדים של מינים הרעים, ויהיו נשמרים בעולם הזה ובעולם הבא, אשרי חלקם של ישראל, עליהם כתוב (ישעי' ס') ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'.

זיו הזוהר
קמט. היינו התחלת פרשת והיה אם שמוע. קנ. מכאן נשמע שטוב לבדוק המזוזות לחלומות

זוהר פרשת ואתחנן (רסג ע"ב - רועה הנאמן)

האדם אינו נשמר אלא בשמירת הקב"ה, שהוא שומרו תמיד ועומד בפתח והאדם בפנים וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, מצוה זו שיקבע האדם מזוזה לפתחו, להיות כל אדם נשמר מעם הקב"ה בצאתו ובביאתו, וזה הסוד ה' ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם, לפי שסוד המזוזה הוא קיים תמיד להפתח, וזה הוא הפתח שלמעלה, וזאת היא המדרגה שנקראת שומר להמצא בשמירה, שהאדם אינו נשמר אלא בשמירת הקב"ה, שהוא שומרו תמיד ועומד בפתח והאדם בפנים, ועוד כדי שלא ישכח האדם זכרונו של הקב"ה לעולם, וזה הוא כדמיון מצות ציצית, ככתוב וראיתם אותו וזכרתם וגו', כיון שרואה האדם לזכרון הזה נזכר בעצמו לעשות מצות רבונו, והמזוזה היא סוד האמונה כנגד ב' המדרגות כלל של בחינת זכר ובחי' נקבה כאחד^[קנא] בספר של שלמה המלך נמצא, שקרוב לפתח נודמן שד אחד, ויש לו רשות לחבל, והוא עומד לצד שמאל, כשיוצא האדם נושא עיניו ורואה סוד השם הקדוש של רבונו וזוכר אותו, בעבור זה אין ביכולת אותו השד להרע לו, ואפשר תשאל אם כן כשיוצא האדם מפתחו לחוץ הרי אז שד ההוא עומד לימינו והמזוזה לשמאלו, ואיך נשמר האדם ביציאתו אם השמירה שורה לשמאלו, אלא כל מה שעשה הקב"ה כל דבר ודבר נמשך אחר מינו, באדם קיימים שני כחות, אחד מימין ואחד משמאל, זה של ימין נקרא יצר הטוב, וזה של שמאל נקרא יצר הרע, כשיצא האדם מפתח ביתו שד ההוא נושא עיניו ורואה ליצר הרע ששורה לשמאלו, אז נמשך השד לצד השמאל וסר מצד הימין, ובצד השמאל הלא שם נמצא השם של רבונו לכך אין ביכולתו לקרב אליו ולהרע לו, ויוצא האדם וניצל ממנו, וכשנכנס הלא אז שם הקדוש נמצא לימינו ואינו יכול לקטר עמו, ולכך צריך האדם להיות נזהר שלא יהיה נמצא טנוף ולכלוך בפתח ביתו ואל ישפך לשם מים עכורים, שלא יעשה קלון אצל שם רבונו, ועוד שעל ידי זה יש לו רשות למחבל ההוא להזיק, ולפיכך יהיה האדם נזהר מזה, גם יהיה נזהר שלא יחסר מפתח ביתו שם רבונו, וכאשר האדם מתקן מזוזה לפתחו אז יצר הרע ואותו השד בעל כורחם שומרים אותו ואומרים, זה השער לה' צדיקים יבאו בו, וכאשר לא נמצאה מזוזה בפתח ביתו, אז אותו יצר הרע והשד ההוא מתחברים יחד, משימים ידיהם על ראשו בשעה שנכנס ויוצא, ומכריזים ואומרים וי לו לפלוני שהרי יצא מרשות רבונו, ומן הזמן ההוא עומד בלי שמירה, שאין מי שישמרו אותו, הרחמן יצילנו, ע"כ ר"מ.

~~~~~

 זוהר פרשת ויצא (קסג ע"ב)

ונשגב ה' לבדו - הוא בלבדו כמו שנאמר ואין עמו אל נכר, לפי שיתבטל כח הטומאה מן העולם, ולא ישאר למעלה ולמטה אלא הקב"ה בלבדו לא יתיצב איש בפניכם וגו', אמר רבי אבא אשרי חלקם של ישראל שהם עליונים על האומות עכו"ם, לפי שמדרגתם למעלה, ומדרגת האומות עכו"ם למטה, אלה בצד

זיו הזוהר
 רעים. קנא. כי פרשת שמע היינו תפארת עלמא דדכורא, והיה אם שמוע מלכות עלמא דנוקבא.

הקדושה, ואלו בצד הטומאה, אלה לימין ואלו לשמאל, כיון שנחרב בית המקדש מה כתוב (איכה ב') השיב אחור ימינו מפני אויב, ולפיכך כתוב הושיעה ימינך וענני, השמאל נתגבר והטומאה נתחזקה עד שיבנה הקב"ה את בית המקדש, ויתקן העולם על תקונו, ויחזרו כל הענינים להיות כראוי, ויבער צד הטומאה מן העולם, ככתוב (זכרי' י"ג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ וגו', וכתוב (ישעי' כ"ה) בלע המות לנצח וגו', וישאר הקב"ה בלבדו, כמו שכתוב (שם ב') והאלילים כליל יחלוף, וכתוב ונשגב ה' לבדו וגו', הוא בלבדו כמו שנאמר ואין עמו אל נכר, לפי שיתבטל כח הטומאה מן העולם, ולא ישאר למעלה ולמטה אלא הקב"ה בלבדו, וישראל עם הקדוש לעבודתו, ויהיו נקראים קדוש, שכתוב (שם ד') והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלים, ואז יהיה מלך אחד למעלה ולמטה, וישראל עם אחד לעבודתו, כמו שכתוב (ד"ה א' י"ז) ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

